

Uši a Vítr

NA VLNĚ HOŘÍČÍHO PSA | POESIE: P. HEROT | BLANKA: BLÁZINEC | ALPSKÝ RYZLINK | FILMOVÉ A KRAJNÍ OKÉNKO | ÚHLY POHLEDU | ANKETA

Rozhovor s Liborem „Poznámkou“

Libor Pospíšil zvaný Poznámka (1964) – zakladatel dnes kultovní brněnské kapely Já jsem poznal, fungující od osmdesátých let XX. století, kde zpívá a hraje na basu. S kapelou vydali demo Normalizace a CD U nás na Hřbitově. Někdejší spoluzakladatel samizdatového časopisu To šuplíkový básník, milovník trav a nekompromisní kapelník.

Dnes je z tebe takřka ikona brněnského undergroundu, nebo té neoficiální hudební scény, chceš-li. S Romanem Šimkū, Vítou Hrbáčem a spol. jste začínali už někdy počátkem osmdesátých let společně muzicírovat. Vzpomeneš si, jaký bylo tehdejší garážový brnění v prostředí šedivé totality? Co vás svedlo do-bromady?

Hovno jsem a ne ikona! Jasně, že si vzpomínám. Nějak jsem se zasekl ve vývoji, takže je to jako včera. Byla to opravdu šedivá doba, ale ještě horší to bylo v normalizačních 70. letech na maloměstě, kde jsme bydleli. To byl odporný hnus, to jsem vnímal už jako děcko. S Hrbim jsme se sešli v jedné třídě v roce 1979 na gymnáziu v Lerchově ulici. Zaujal mě tím, že dostal hned první den za úkol pověsit nějaký obraz nebo nástěнку na zeď a proboural se přitom obří dírou do komína. Poslouchal sice Olympiky, což byl hodně smutný příběh,

pokračování rozhovoru na straně 2

Špinavé spodní prádlo: Rány na buben

Kapela Špinavé spodní prádlo vznikla někdy na jaře roku 1987 v Olomouci a téhož roku proběhlo i první vystoupení ve Valmezu, zanedlouho druhé, a na dlouhou dobu poslední, v Olomouci. Ještě nelze hovořit o slavném comebacku, ale již po revoluci se hnuly ledy a kapela se začala formovat. V létech 1996–1999 se kapela uceluje do sestavy ne nepodobné té dnešní. Obrazí koncerty, festivaly, narozeninové pijatiky a kakofonickým soundem vyhání publikum navštívených destinací. S přibývajícím věkem ŠSP nalézá sobě vlastní, osobitý výraz, začíná publikum naopak přitahovat, aniž by se však sama vzdala svého undergroundového přístupu. Vziká několik kolujících živáků na CDr a v roce 2015 se Špinavci uchylují do brněnského studia Chlív, aby konečně svůj zvuk přenesli na stříbrný kotouč a zakonzervovali tak Rány na buben. Deska bude poprvé uvedena a pokřtěna na Krákoru 26.–28. června 2015 v Ostrovicích u Brna.

K novému CD více na straně 7

KÁZALI

*Kázali, kdo chtěli majetky: koncept majetku je zlý!
Kázali, kdo chtěli moc: nepotřebujeme vládu!
Kázali, kdo chtěli posílit svůj národ: smrt nacionalismu!
Kázali, kdo chtěli peníze: neplatte zbytečně!
Kázali, kdo chtěli zotročit: bojujme za svobodu!
Vyzývali, kdo chtěli válku: chráňte mír!*

Kázali se zlem v srdci: naslouchejme lásce!

Vít Kalvoda

Foto z Hradčovic

22. a 23. května 2015 duněl tzv. vinný sklep v Hradčovicích u Uherského Brodu podivuhodnými tóny. To Šir rozbil vepře a sezval na akci zvanou Hradčovický underground kapely ze široka daleka. Byli jsme u toho až do úplného vyčerpání, fotograf Zdeněk Vykydal pořídil krásné snímky z pátku. Škoda soboty, ještě teď si ližu morálněkocovinový bebina dodal za 48 hodin.

Pár momentek na str. 12

Anketa

*Jaký máš vztah k vlastním autor-
ským právům? Máš potřebu se
nechat někým zastupovat?*

Samozřejmě budu jen rád, pokud se jakýmkoliv způsobem dostane naše hudba k lidem, kteří o ni projeví zájem. Ať vytvoříš dílo nebo naprostou zhovadilost, vždy jde o tvé duchovní vlastnictví a je jen na tobě, jak s ním budeš nakládat. Nemáme tedy potřebu se kýmkoliv zastupovat, je to čistě na nás.

Pro autory, kterým se stala vlastní tvorba živobytím, je ale taková OSA jednou z možností (byť většinou chabého) přivýdělku, a nemohu a nechci to komentovat.

„Pro nás“ je však problém OSA v jejím přístupu k nezávislým aktivitám. I když se mnohé změnilo, nadále v tomto směru považují OSA a její agenty za zločinnou organizaci, zcela v protikladu s proklamovanou demokracií a realitou svobodného a nezávislého šíření slova, hudby, umění – tedy myšlenek!

Problematika OSA je mnohem hlubší a jistě si zasluhuje více pozornosti. Pokud bude vyvolána širší diskuse na thema OSA či „rebelija“ (jako Sibérija), budu ve střehu!
(Roman Karel, bubeník kapely Sibérija)

**OSA (ve smyslu autor-
ského zákona kolektivní
správce) zastupuje
každého nositele práv
při výkonu jeho
práva, které ze zákona
kolektivně spravuje
nebo se kterým uzavřel
smlouvu o zastupování
autorských majetkových
práv.**

Předem svoluji k jakémukoliv nekomerčnímu využívání (sdílení, veřejné přehrávání apod.). Pokud by nějakého blázna někdy napadlo využít mou „tvorbu“ k propagaci čehokoliv (nemyslím, že to lze, ale...), a tedy jejímu zpeněžení ve svůj prospěch, uplatňuji nesouhlas. Nemám potřebu se nechat zastupovat kýmko-

Nikdy jsme nebyli a nebudeme zdegenerovaná rodina kolotočářů!

ale sám hrál na kytaru. Já jsem hrál na housle a tak nás časem v hospodách napadlo, že by bylo dobré začít něco tvořit. Chodili jsme do špeluňků, kde nám byli ochotni natočit pivo, U Hrušky na Tvrdého byl tolerantní hospodský Bohdan a tam jsme se často scházeli. Hrbiho otec, docela svérázná postavička, psal jakési básně. Na to, že to byl komanč z KNV (Krajský národní výbor), tak to nebylo žádné zvrstvení. Zkusili jsme jednu zhudebnit ve dvojici, folkaři... jmenovala se Housle a kříž, Hrbi to vymyslel, zpíval a hrál na kytaru, já jsem přicmrdával na housle. Docela se mně to líbilo, pěkná melodie. Takže to byl začátek. Pak jsem se dostal k muzice, o které jsem věděl, že existuje, ale nebyl jsem schopen se jí ve třinácti letech na maloměstě, v Telči, domáknout. A to byla muzika z českého undergroundu. V Brně to šlo, měl jsem štěstí, bylo mně čtrnáct a přisral jsem k lidem, kteří vypadali na to, že tu muziku mají. A taky ji měli. Ondřej Pospíchal měl, kterého jsem poznal přes svoji tehdejší holku Babetu, od svého bratra úplně všechno, pásky a kazety s koncerty a festivaly II. kultury, LP desky Plastiků vydané v Kanadě atd. Nejvíce jsem ujížděl na kapele Bílé světlo, tedy kromě Plastiků. Ale samozřejmě i Umělá hmota a další, to jsem poslouchal furt dokola. Byl rok 1979/80. Bylo to pro mě zjevení v těch hovnech kolem, ovlivnilo mě to. Pak už jsme nechali růst pořádně vlasy, vysedávali na Střeláku, u Formana, ve Smíchovské apod. Na Střeláku u Anthroposu, co už nefunguje, potkali jsme se s Romanem, brácha si koupil nějaké staré bicí s kůží z kozy na kopáku a zkoušeli jsme ve třech u nás v pokojíčku, lidi museli v baráku trpět, bydleli jsme v Komíně v prvním patře. Roman se přidal později a to už jsme zkoušeli v Žabovřeskách ve starém domečku na Horové, kde byla možnost po smrti Hrbiho prarodičů. Petr Řezníček na basu, brácha bicí, Hrbi kytara, Roman taky a já housle. Pojmenovali jsme se Záviš band (Hrbi se měl původně jmenovat Záviš Hrbáč) a zkoušeli jsme a jamovali do roku 1984, než jsem zmizel na dva roky na vojnu, protože jsem nenásledoval všechny kamarády kolem sebe do blázince. Nikdy jsme nevystoupili. Byla to zábava a večírky s chlastem, muzikou a holky tam za námi taky chodily.

Takže nejsi rodilej Brňák? Štatlař? A jak tedy vysvětlíš to mobutné skandování na jakémisi sportovním utkání – fotbal, hokej, nebo co to bylo, kde spouštíš brázu a mobutně gestikuluješ? Existuje k tomu humorné video, které putovalo po internetu a všichni jsme se na tvůj účet náramně bavili.

To, vole, není skandování! Bylo to na fot-

bale, neviděl jsem to video a ani ho vidět nechci. Dostal jsem nervy na policajty, kteří jsou tupí pořád stejně a od plíc jsem velitelům zásahu vysvětlil, jak jsou neschopní a hloupí. Koupíš si vstupenku na sedadlo, takové jsou dnes trendy, všichni musí sedět. Aby bylo dění v ochozech přehlednější a prý bezpečnější. Pak se něco semele někde za tribunou, kdy vyletí záchodové mísy, umyvadla a kachličky, potrubí atd. směrem k sekuritákům, kteří to celé údajně vyprovokovali. Ale nevím, nebyl jsem u toho a je mně to jedno. Sedím, slušně a pokorně, najednou se otevře oplocení a do sektoru, kde se lidi chovají naprosto slušně a bezproblémově, naběhne horda zakuklených robocopů a hrnou lidi ze sedadel před sebou. Zatímco ti, kteří demolují, se mezitím dále činí a snaží se vrhnout celé dveře na hrací plochu skrz síť... Nechají tě pak stát ve stísněném prostoru, namačkané jednoho na druhého, nikoho nevyvedou, neudělají nic a pak zase odejdou bez vysvětlení. Demolice vesele pokračuje. Tak to mě sere, Po utkání jsem šel za kriminálkou, venku u stadionu a ještě jednou jim vše docela ve vzteku zopakoval. I omluvil se jeden z nich a podal ruku, uznal, že vymysleli ve své bezradnosti nesmysl. No nic... Štatlař nejsem a nebudu, na to taky seru, nezajímá mě to. Co to je za lidi, ti štatlaři? Cím jsou ti lidé výjimeční a jinačí než neštatlaři? Nenařadil jsem se tady a je mně to jedno, v Dačicích se dalo narodit docela slušně, nestěžuju si. Ale Zbrojovce jsem fandil od chvíle, co jsem ji zaregistroval. Na základní škole jsem si na pouzdro propiskou napsal Zbrojovka Brno a bylo všechno jasné. Nevadí, že v Telči. To se přeci nevylučuje. Jo, jsem kluk z Vysočiny. Tak to prostě mělo být.

Od dětství znáš taky Homéra, nebo se pletu? Jaký máš na něho vzpomínky a jak se ocitnul v jedné z mezifází kapely Já jsem poznal???

Na základní školu jsme spolu nechodili, jsme sice stejný ročník narození, on byl ale v tu dobu v Brně, já na Vysočině. Znali jsme se od roku 1980. Potkávali jsme se v hospodách, na fotbale, na koncertech, na večírcích. Poprvé jsme se viděli cestou na fotbal do Bratislavy. No viděli...on mě neviděl, viděl jsem já jeho. Vlak zůstal stát někde v polích, nepamatuji si proč, dlouho se nic nedělo, pak už to vypadalo, že se bude v cestě pokračovat a najednou rozruch a zpod vlaku vytáhli bezvládné tělo. Totálně ožralý Homér spal schovaný pod vlakem v kolejišti. Blbý nápad... Později byl navíc frontmanem kapely Lambrechtův psychometr, takže v tehdejší subkultuře mániček a undergroundu ho nešlo přehlédnout. Chodili jsme na jejich vystoupení, hrávali

tehdy na společných akcích zejména s kapelami Třetí vlna bavlna, Odvážní bobříci či Ještě jsme se nedohodli. A protože rozdával svoje texty a básně na setkání, vzal jsem je do zkušebny a zkoušeli jsme je zhudebněovat. Homéra znal každý. Pil jako nikdo jiný, bral bez přemýšlení vše, co mu přišlo pod ruku, podřezával se, nahý exhiboval. Takže se není čemu divit... Do JJP přišel až o mnoho let později, protože měl touhu být na pódiu, mít prostor číst svoje básně. A my jsme jeho texty chtěli zhudebněovat a tak jsme spolupracovali. Navíc jsem cítil, že potřebuje vyrvat z toho svého hnutí. A když stagnovala jeho spolupráce s Idiot Crusoe, nabídli jsme se mu my. Myslím, že byl rád za tu symbiózu.

Homér byl bezpochyby ozvlášťujícím prvkem Já jsem poznal. Kapela vůbec prošla zajímavým vývojem, dnes po další výměně muzikantů by se dalo říct, že je to tak trochu brněnská odpověď na Kelly Family – taková tvoje rodinná kapela. Před léty jsi měl v kapele dceru, teď syna. Jak to děláš, že fotra nepošlou k šípku?

Já myslím, že kdokoliv se v té kapele mihnul, tak byl velmi ozvlášťujícím prvkem. Každý ale v jiném smyslu těch dvou slov. Snažím se, aby to v kapele bylo, jak chci já, jsem nepříjemný, umanutý, neumím sice hrát, ale prosazuji svoje za každou cenu a tak drtivá většina ozvlášťovatelů vždycky nakonec odešla ozvlášťovat jinam. Homér do „jiného světa“, ostatní někde tady. Ale to srovnání s Kelly Family znamená kurva co!?! Nikdy jsme nebyli a nebudeme zdegenerovaná rodina kolotočářů! Cizí se mnou prostě nevydrží, tak musím využít domácí zdroje. Když budou ale chtít a budou to tak cítit, pošlou mě do prdele a zmizí stejně elegantně jako ostatní.

Těsně po revoluci ses angažoval ve vydání revue To. Oč konkrétně šlo? Byl to samizdatový almanach? Nebo první snaha něco vydat oficiálně, když už to šlo? Mohl bys zkusit přiblížit pobnutky, zákulisy a záměry počínů To?

Nebylo to po revoluci. Myslím se s tím začalo 1988. Byl to celkem ambiciózní samizdat, rozjíždělo to několik lidí kolem disidenta Petra Pospíchala. Miloš Voráč, Martin Kopecký, uvedená adresa redakce byla na Vuka Kratěnu, přispěla tam řada autorů a překladatelů. To mělo být zábavné a zároveň nabitě informacemi, s důrazem na lidská práva, zapomenuté národy a menšiny, ale také na literaturu, hudbu, politiku... prostě pestrost a kvalita. Myslím se To dost povedlo. Na tehdy moderních psacích strojích IBM s pamětí (do Brna mezi disidenty došly 3 kusy a byla o ně přetahovaná),

Libor Poznámka se svou někdejší dívkou Babetou, cca 1988. Foto archiv LP.

se texty a celé číslo připravilo, následně se propašovalo do Polska a tam se dilo vytisklo (náklad si už nepamatuji). Následně se domluvila schůzka na hranicích, jeli jsme proto na Slovensko-polskou hranici, pamatuji si Bobrovské sedlo v Roháčích, kde jsme si fakt jako pašeráci jeli s krosnami pro natištěné archy. Bylo to dobrodružné, výšlap do hor, hra na schovávanou v kleči s pohraniční stráží, setkání s polskými bratry, převoz materiálu do Brna, archy jsme seřadili, nařezali, poskládali, připravili obálku, slepili... Prostě samizdat.

Kolik se podařilo udělat čísel? A jaká byla zamýšlená periodičita?

Jestli si dobře pamatuji, tak vyšlo nulté a první číslo. Jak často To mělo vycházet si už přesně nevzpomínám, snad dvakrát do roka? Fakt už nevím. Pak jsem totiž přeběhl do jiné „redakce“ a dělali jsme taky samizdat, který se jmenoval Pěna. Byl zaměřený na Rusko, respektive na Sovětský svaz, který byl díky Gorbačovovi oproti tehdejšímu Československu hodně vpředu, hlavně co se týkalo svobody projevu a informací. Takže jsme hlavně přebírali a překládali zajímavé věci z ruskojazyčných novin a časopisů, které jsme si nechali posílat nebo dovážet přáteli. Pěnu jsme přehoupili i do porevolučních časů, ale nebyla šance, v konkurenci nás to smetlo. Vydali jsme celkem zhruba deset čísel.

To je slušná výdrž! Někdo chytřej řekl, že časopis, jehož nevyšlo deset čísel, jakoby neexistoval. Čím ses živil za bolševika? A co děláš dneska? Máš možnost srovnání, jak se díváš na Rusko teď? Nebo v širším časovém horizontu?

Za bolševika jsem chodil do 18 roků do škol, mezi školou a vojnou jsem zkusil něco pracovat, ale z jedné práce jsem zmizel po třech měsících, to bylo v 1. brněnské

a z druhé, z panelárny v Masné ulici jsem zmizel ještě ten den, co jsem nastoupil. nutili mě dělat nesmyslnou práci, jako třeba zametat panelárnu... Zametáš obrovskou halu, kterou projíždějí domíchávače s betonem, všude bordel a prach. No tak jsem počkal, až si šli ostatní koupit v 10 svačinu, do skříňky jsem hodil nafasované hadry a helmu a utíkal jsem s obrovskou úlevou k Formanovi na pivo. Týden se nic nedělo a já jsem měl pořád v občanském průkazu razítko, čili jsem byl vykrytý při fyzlovských kontrolách. Jenže po týdnu došel domů dopis, ať okamžitě dorazím ukončit pracovní poměr nebo to nahlásit fízlům. Tak jsem šel a paní na personálním se mě zeptala, proč nechodím do práce, jestli se mně u nich nelíbí. Tak jsem jí potvrdil (byla loajální, brala ten podnik Pozemní stavby jako svůj), že se mně u nich nelíbí. Pak 2 roky vojna, po vojně jsem se rozkoukával asi půl roku a pak jsem dělal měsíc nějaké obrubníky, dřina, dal jsem si s prací pár měsíců pauzu, pak asi hodinu topiče u autobusů na Zvonaře, smrad z praženého koksů, zase pauza, pak rok hlídače u Stavebního bytového družstva Mír. Tam jsem měl hlídat stavbu jejich sídla ve Slatině, ale vždycky jsem počkal do tmy, až odešel poslední fachman, a jel jsem domů nebo na pivo. Ráno jsem tam zpátky naběhl v 5 hodin, ale jednou to nevyšlo. Na posteli, kterou jsme tam měli k dispozici, ležel můj šéf a řval na mě něco o hodinové výpovědi. Nebránil jsem se, byl brunátný vzteky a měl jsem o něho strach. Jel jsem domů dospat. A pak jsem si udělal rekord, dva roky ve zkušebně stavebních hmot v ulici Cimburkova. Ale ani tam to nedopadlo v klidu. Kolega v polovičním důchodu na hlavu nechtěl vykonávat jakousi činnost, že mu to zmrzačí záda. Zatahl mě do toho sporu, jedni mě nutili tu práci dělat a kolega mě nutil ji nedělat. Tak jsem ji raději nedělal a dostal jsem do-

pisem domů důtku. Vedoucí byla ženská, nejspíš lesbička a když měly s holkama u ní v kanceli dýchánek, šel jsem se jí zeptat na tu důtku a dopadlo to tak, že jsem jí u káfičky a zákusků tím dopisem trochu propleskl. Před holkama. Ale fak něžně... Tak to jsem taky letěl. Jenže to už přicházely revoluční časy, ta euforická doba. Práce a problémy s ní mě nemohly rozhodit.

A k Rusku: Momentálně z nich jde strach, aspoň to tak vnímám. Vždycky budou mít ambici být velmocí. Gorbačov byl mezi těmi bolševiky zjevením. Jinak je to pořád o tom, jak moc velký idiot tam urve moc.. Vypadá to, jako by momentálně chtěli vrátit svoje teritorium sféry vlivu do původního stavu, jaký byl před rozpadem Sovětského svazu. Začali na Krymu a vysírají, kde se jen dá, Gruzie, Pobaltí, Moldavsko, Ukrajinu asi není třeba připomínat.

Asi je nepřesné se ptát na Rusko, potažmo Sovětský svaz, o vládnoucí garnituře si nedělám iluze ani v zemích, jimž se uvyklo říkat demokratické. Nakonec nikdy se moc nemluví o několika odvážlivcích, co v Moskvě na Rudém náměstí v 68 protestovali proti invazi vojsk do Československa. Měli jste krom zmíněného předání kontrabandu z Polska nějaké další vazby na disidenty nebo podobné buňky působící v tehdejších sovětských satelitech? A pokud se váš samizdat situoval na Rusko, šlo jen o opisy a překlady, nebo jste své zdroje osobně znali?

Jo, osm statečných... Bogorazová, Fajnberg, Litvinov, Dremljuga, Bajevová, Delone.... sakra, už si nevzpomínám na zbytek. No to byli opravdoví geroji! V té době a v Rusku... My jsme byli zaměřeni hlavně na překlady. Zdroje byly přes různé známé, kteří měli kontakty do Ruska a ti i občas něco pro Pěnu napsali. Ale původní články byly v drtivé menšině. My jsme moc kontaktů do ciziny neměli, ale pohybovali jsme se kolem protřelého disidenta Petra Pospíchal, ten měl kontakty pochopitelně nejvíce v Polsku, ale i v dalších satelitech Sovětského svazu a samozřejmě i na Západě.

Proslýchá se, že kromě Já jsem poznal máš v současnosti ještě angažmá v jisté finské kapele?

Angažmá ve finské kapele YHTEINEN MAKKARA si velice považuji. Hraji s nimi už pár měsíců a za tu dobu jsme ještě neměli ani jednu zkoušku, ale zato, podle mého názoru, jedno výborné vystoupení ve špeľuňku Chicago 30. Je to partička lidí, z nichž některé znám, některé ne a hlavně nikdy nevíš, koho zrovna z kapely vyhodili a kdo nový se objeví coby člen. Fin tam ale asi není ani jeden, což neznamená, že kapela není finská. Taky už jsem byl v Rakousku ve finské sauně a nepozastavoval jsem se nad tím. Kdo neviděl, má možnost na Krákoru.

Ptal se Fido

Sépiovou kostí: Pavel Herot

Básník, výtvarník a herec Pavel Herot se narodil roku 1965 v Třebíči. Vášnivý sběratel podpisů a vyučený prodávač, který po vojně přesídlil do Prahy, kde splýnul s uměleckým prostředím. Od roku 1990 opět žije a tvoří v Martínkově na Třebíčsku. V roce 1993 vychází sbírka Evangelium zázraku a letos mu u Ears&Wind Records vyjde sbírka Kvílení poetických jeřabin, která bude pokřtěna na festivalu Napříč – Konec léta u Skaláka.

Miluji sílu myšlenky

a můj duch společně s ní
vane kam se mu zatouží

„Lítáš někde ve hvězdách.
nebo po oblacích
Už konečně vrať se
pevně na tuto zem
Realita je jiná
a taky hodně krutá
„Ale o tom ty nevíš“
ztropila mi kravál
jedna rozčilená gardedáma

Škoda jen že do řvoucího ticha
mé úžasem strnulé anarchie
jsem neodpověděl:
„Ano dobře vím
že až bude po všem
Až snící doletím
kam doletět mám
Slibuji že vrátím se
na tuto zem
i o kousek níž

Ovšem dnes doprovází mě
přec Malý Princ

A co se týče reality
tak na tu vám někdy seru
protože je toho tolik
co ani já
ani nikdo z nás
nedokáže ovlivnit“

Láska přichází z ráje

Jako výkřik nepopsaného listu
Co se na něj valí zdlouhavé přívaly
Neviditelných
Co zpět ze šera
Stahují ruce skrze samotu
A jsou vzkříšeni z popele
Od těch zaživa tam pohřbených

Mně přesně uprostřed
Pradávného znamení slunce
Vytesaného do kamene stromu
Tisíce žlutých narcisů
Zašeptala:
„Zítřka vytratí se
Z tvé dlaně
Rýha života
Pouze na jeden den
Zmizí slova
Ze zhnisalých
Úst siroteků
A oči jejich
Se tě zeptají
Na něco
Že z toho až oněmíš
Na jeden den oněmíš

Neptej se proč
Uvidíš“

Dívčí kalhotky spí v hedvábné posteli cenzury

už nám tu zase kvetou jeřabiny
místo konopí – místo marihuany
už nám tu zase kvetou jeřabiny
v souladu s §188a trestního zákona
platného od prvního července 2002

opravdu se mi to nezdá
ležím na dece a vedle ní láhev od vína
schován u rybníka kousek od rákosí
ve kterém převléká se dívka
jejíž nahá prdelka efektivně se brání
sledovanosti mých očí
Srdce sluncem a smutkem je zalito
připomínající mi
abys nechodila ještě tak brzy domů
a já nemusel po celý zbytek dne
přemýšlet proč už nemůžu psát
básně o marihuaně i svobodě

Nebo proč znovu se musím bát policajtů
co nezazvoní
ale rovnou vykopnou mi dveře
a potom mě ten jejich rudej anton
odveze rovnou tam do té tvé prdele

co oblékla se do kalhotek z konopí
aby mi vzkázala

Že fízlů se dneska už nemusím tak bát
nebo se schovávat v prošedivělém loubí
že všechno nemusí zase být v řiti...

strach má jen ten kdo se bojí
A ty klidně piš co si myslíš
Klidně piš
Piš o prdeli i o svobodě
Konopí i pocitu viny

To ti vzkazují marihuanou zkouřené
jeřabiny

Slepé oči slepého milosrdenství

Měníme svět
přírodu a zákony
Měníme vše co jenom
měnit se dá
Pouze sami sebe ponecháváme
ve starobinci
strnulého žití
Není tedy ani divu
že pozvolna vrací
staré časy
zelené klasy v náruči
či daleko vyspělejší
komsomolské údernice
za vlast krvácející
Zase slepě věříme
rudým komunardům
co by s námi nejraději
pokud by mohli
zaplnili své věznice

Jsem přesvědčen
že tak jako pro mě
taky pro nás
znovu nastal čas
protože
Kozinova pravda je jen jedna
tak jako nebeská oprátka
pro ďáblovu hovádka
Tak jako pro ně
tak i pro nás
nastal znovu náš čas
a ty bratříčku
tam na nebesích
pokud jenom můžeš
prosím pootevři nám
znovu naše vrátka

Svoboda je krátká
pravda vratká

Z chystané sbírky Kvílení poetických jeřabin

Krajní okénko

Ta Pájka je blízkou spolupracovnicí Ears&Wind Records od Hané po Vídeň. Váženým čtenářům přinášíme její Krajní okénko. Rubrika se bude zabývat krajinou z různých úhlů pohledu. Drobné lekce krajiny. Pro začátek dějiny uvědomění si krajiny.

Krajina. Krajinný. Krajní. Kraj. Krajně. Kraj-mně. Krajina tisíckrát definovaná, tisíckrát popsána, opěvovaná, zavrhaná, opomenutá. Slovo staré a krátké. Pokud si ale krajinu chceme pojmenovat, coby východisko pro hlubší vhled, slova nestačí. V tom případě to vezmeme z druhé strany. To znamená, ne pokoušet se krajinu definovat, pojmenovat, ale podívat se, co v člověku působí v konečném důsledku. V lidském vnímání nebylo vždy samozřejmostí nějak krajinu rozebírat, vědomě ji oceňovat. Estetický vztah ke krajině v západní společnosti je záležitost poměrně mladá. Ani starověk ani středověk krásy krajiny neobdivuje. Divokou přírodu dokonce považuje za odpuzující a nebezpečnou. Středověký člověk si vyšel do lesa ne na procházku, ale na dřevo. Les tehdy nebyl krásný, ale nehostinný. Svědkem původního pojetí krajiny v lidské mysli je lidová poezie. Jak píše Hana Librová, zakladatelka humanitní environmentalistiky: V lidové poezii nacházíme nesentimentální, samozřejmý postoj, vznikající v každodenním kontaktu s krajinou, intuitivně založený vztah ke krajině jako domovu, vymykající se vlnám módních zálib.

Změna takového přirozeného postoje se datuje do roku 1336, kdy Francesco Petrarca podnikl památný výstup na horu Mont Ventoux. Jako první v dopise popisuje výstup na vrchol, který prezentuje jako zajímavý. Nedbal při tom ovčáka, kterého při cestě potkal, a který mu řekl, že před půl stoletím se na vrchol vyškrábal, ale neměl z toho nic, než námahu, pozdní lítost a roztrhané šaty. Petrarcovo počínání je však v jeho době jedinečné.

Většinové vnímání krajiny se mění později v renesanci. Krajina se začíná objevovat na obrazech, ne však jako hlavní objekt, ale v pozadí. Renaissance se obrací k pozemskému světu, což sebou nese podrobné zkoumání přírody a tedy i krajiny. Rozvíjející se zahradní umění se svými přesně stříženými plůtky a geometrickými kompozicemi nám však dává tušit, co je považováno za krásné – jasný řád, který divoké krajině chybí. Je však také znakem vzrůstajícího zájmu o přírodu.

Caspar David Friedrich: Poutník nad mořem mlhy – jeden z nejvýznamnějších obrazů romantismu, doby okouzlené divokou krajinou

Opravdový zájem o krajinu ve smyslu estetického požitku přináší 17. století. Baroko bere krajinu pevně do svých rukou a vědomě s ní pracuje. Krajina je utvářena jako umělecké dílo, komponována za pomoci alejí a kapliček. Stavby jsou pečlivě do krajiny zasezeny. Stále ale přetrvává obdiv pouze k té kultivované části krajiny. Podle tehdy stále živých mýtů jsou hory prostě ďáblovým výtvorem. V tomto století vzniká krajinomalba jako samostatný žánr.

Okouzlení i divokou krajinou přichází pak v 18. století. Odrazem v malířství jsou obrazy pastorálních krajin či romanticky dramatických přírodních výjevů, odrazem v zahradním umění je pak krajinářský park, komponovaný tak, aby co nejvěrněji napodobil přírodu. Tak se stalo, že dnes dokážeme pěkný výhled opravdu ocenit a pěkný výhled vyhledáváme. Ať už si zrovna uvědomujeme krajinu kolem, její krásu či ošklivost, otiskuje se krajina do nás a my do ní. Začíná koloběh vztahu člověk–krajina, krajina–člověk. Změním krajinu, ona změněná změní mě, já jsem pak jiný a dělám s ní jiné věci, a pak zas ona a tak pořád dál. Václav Cílek vztah shrnuje takto: Krajina vždy ovlivňuje duši člověka, ba národa, takže charakteristiku jeho vlastností je nutné začít popisem krajiny, ve které žije. Člověk vytváří k obrazu svému určitý typ krajiny, ale ta jej zpětně ovlivňuje a dotváří. Abychom poznali, kdo jsme, nemusíme chodit k psychoanalytikovi – stačí se podívat z okna. Já osobně беру krajinu jako rozšíření obyváku. Bydlím v ní. 1+KK (kulturní krajina).

Ta Pájka

Pozn.: Tématem vnímání krajiny v dějinných souvislostech se zabývají např. Hana Librová, Václav Cílek, Karel Stibral

liv, ale budu-li chtít, rád bych tak směl učinit o své vůli a nikoliv mít na výběr toliko direktivně nařízeného správce, kterýžto se chová jako mafián.

(Radek Dyma, básník a písničkář)

“ OSA realizuje své poslání a chrání zájmy svých členů dále tím, že zejména věnuje soustavnou péči a pozornost rozvoji hudební tvorby v České republice a podporuje oblast hudebního umění.

Kdyby někdo prováděl moje písničky a vydával je za své, to by pro mě bylo hodně bolavé. Potud svoje práva cítím silně. Druhá rovina: šíření hudby – tomu jsem úplně otevřená. Takže třeba cédečko, které jsme vydali, jsem vystavila na bandzone včetně možnosti downloadu. Cílem je, aby naše písničky dělaly radost co nejvíce lidem, ke kterým se můžou dostat. Hudbu dělám výhradně jako koníček, jinak chodím normálně do práce, hudbou se neživím. V této situaci nepotřebuju zastupovat, protože neočekávám, že mi bude hudba zdrojem peněz (vše reinvestuju). Způsob, jakým se zastupování děje v ČR (OSA), se mi zdá naprosto zcestný. Vrcholem bylo, když jsem musela nahlašovat OSA i koncert v Desertu Lav-Lav a Beaty Bocek, vyplňovat formulář a posílat repertoárové listy. My i Beatka hraje autorskou hudbu, ani jedni nejsme v OSA. Ale podle pravidel OSA se musí nahlašovat každá akce.

(Marie Adamová, zpěvačka a kytaristka skupiny Lav-Lav)

“ Komise tvorby určuje zařazení a obodování skladby podle žánru, formy, obsazení, pro jaké je komponována, a podle celkové stopáže. Zpracovatel volného hudebního díla nebo textu musí na ohlášce uvést notový zápis nebo text dokládající jeho autorský přínos a na vyžádání OSA dodat spolu s původní předlohou i partituru, event. nahrávku nebo celý text.

INZERCE

Jacob Brno
Apartments - Hostel - Penzion

Jakubské náměstí 7
tel.: 777 611 495 www.hosteljacob.cz

Úhly pohledu

Malá lež, to je lžička, malá láska – análníčka

Kdysi jsem chodil se slečnou, která mi, když jsme se v opilosti bavili o vzájemných zkušenostech, řekla, že anální sex zkoušela, ale nelíbilo se jí to. Asi o půl roku později jsme se k tomuhle prdelnímu tématu dostali podruhé, ale než vám odvyprávím, jak to dopadlo a jestli jsme to teda zkusili anebo ne, tak bych se rád zastavil u toho, proč jsme to vůbec znovu řešili. Bylo to snad proto, že by nám anální sex připadal natolik zásadní pro náš vztah? Ne, bylo to proto, že to téma bylo všude, byla to nová „cool“ věc. Něco, co má šokovat maloměstáky. Jak víte, každá dekáda takové téma má. Zejména popové hvězdy musí vždy pečlivě hledat další a další věci, které šokují veřejnost, a v dnešní explicitní době už jim to fakt nezávídím.

Když se podívám zpátky na první dekádu 21. století, tak bych řekl, že se řešily hlavně tanga a anální sex. Dříve striptérské kalhotky začaly náhle nosit téměř všechny holky a nám, mladým mužům, se tahle móda zatraceně zamlouvala. Další šokantní téma byl anál. Celebrity, magazíny, porno, filmy, literatura, alfa-samci a udavači trendů, ti všichni nás neustále zavalovali salvou oslavných článků o análu. Představte si plakát se strýčkem Samem na každém rohu a otázkou: Už si to vyzkoušel? Asi takový to byl tlak. A jak reagovaly ženy? Různě. Pamatuju si kamarádku, která mi na otázku, jestli jí to teda dělá dobře, řekla, že ani ne, ale zase ji to tam krásně protáhne a taky je to dobrý, když má menses a starý chce sex. Není nad praktický přístup. Muži s tím většinou problém neměli. Samozřejmě, že existovaly konzervy, jako jsem byl já, který to nelákalo, ale mnoho lidí prostě přijalo fakt, že kvalitní sex si bez análu nelze představit. Kdo jej nepraktikoval, jako by se najednou stal pruderním křesťanem, co se sexu věnuje jedinečně potmě na misionáře. Krásně to vyjádřil slavný provokatér Irvine Welsh ve filmu Sviňák (podle jeho předlohy), kde se baví dva mladí frajirci:

„Už jsi ji píchal do zadku?“

„A kam asi jinam? Do kundy přece píchaj jenom buzny.“

Ono je to logické, když se nad tím zamyslíte, mužské vnímání sexu bylo vždycky založeno na metách. Už si ji líbal, prstil, osouložil? Nějak nám zřejmě vyhovuje jakási klasifikace na jednotlivé úrovni, které nás posouvají někam dál; abychom se mohli vzájemně porovnávat, přičemž zde platí iluzorní představa, že další meta přece musí znamenat i více rozkoše.

A co šokuje dnes? Co nového přinese tato dekáda? Nevím, uvidíme. Já jsem jen pouhá anachronická buzna a vše z povzdálí pobaveně glosuju. Ale zpátky k mému příběhu. Když na nás téma análního sexu zase někde vybafo, prohlásila má slečna, že to nikdy nezkoušela a ani nechce – nelíbí se jí to. Náš minulý hovor si nepamatovala. Ta drobná lež mě tehdy dost zklamala. Naprosto přesně jsem si uvědomoval, proč ji říká. Bála se, že když mi přizná, že to už vyzkoušela, mohla by se ohlásit má mužská ješitnost, a já to po ní budu požadovat. Copak mě má ráda míň než svého bývalého?! A znám muže, kteří by to tak viděli. Mě ale tehdy právě urazilo, že mě k nim řadí. Dnes už si z toho takovou hlavu nedělám. Každý se dopouštíme drobných lží a tato mi vlastně nepřípadá tak strašná. Teď už je to pro mě jen poučná historka, která se mi pravidelně vybavuje, protože je pro mě určitým nahlédnutím do ženského typu lhaní, do šikovné manipulace s partnerem. Jak zpívají moji oblíbení Tatabojs: „malá lež, to je lžička, malá láska – análníčka“. No dobře, to poslední tam není. Tak snad jsem vás dnešním tématem neurazil a teď už sakra zavřete tyhle všivý noviny a mazejte někoho pořádně vojet do p.dele! Jak se sluší a patří.

Vojtěch Landa

Filmové okénko

Slovenská dokumentární scéna:

Přes všechnu tu chválu na české dokumentaristy lze někdy přehlédnout ty slovenské. A nemyslím jenom ty současné, ale i dřívější počiny. A proto dost keců, zde jsou mé tipy:

Martin Šulík: Klíč k určování trpaslíků (2002)

Nezapomenutelný hold československé nové vlně, konkrétně Pavlu Juráčkovi. Pavel Juráček byl jedním z nejlepších českých scenáristů a režisérů, který však po okupaci nesměl ani psát ani točit, a proto dalších dvacet let doslova chátral a chátral, až se uchátral. Chtěl psát a točit, a život bez této obsese prostě zvládnout neuměl. Zanechal však po sobě obsáhlý deník, který je děsivou sondou do duše zlomeného člověka. V čem je Šulíkův dokument unikátní? Zprv se mu podařilo z tisíce stran deníku vybrat to nejzajímavější. A zadruhé si pro roli hraného dokumentu vybral Juráčkova syna, který také záznamy z deníku čte. Vznikl vynikající dokument, při kterém máte pocit, že Juráček skutečně vstal z mrtvých, aby vám vyprávěl svůj příběh. Navíc Juráček byl v 60. letech na vrcholu, a tudíž nejde jen o příběh zlomeného jedince, ale mnohdy se dozvíte zajímavé informace o předních osobnostech tehdejšího Československa, se kterými se tehdy stýkal.

Miluj bližného svojho (2004)

Film Dušana Hudce Miluj bližného svojho provázal na Slovensku skandál kolem zákazu jeho uvedení. Pojednává o událostech v Topolčanech během 2. světové války a po ní. Ukazuje lidskou lhostejnost, pokrytectví, které v té době dosáhly obudných rozměrů. Návist k židům totiž neskončila zároveň s obdobím holocaustu. Jak už řekl Jung, každý Evropan, který tehdy žil, si v sobě musí přiznat kousek viny za to, co se stalo. My Češi i Slováci velice rádi házíme všechno svinstvo na Němce a pár kolaborantů, smutnou pravdou však je, že Čechů a Slováků, kteří se na vyhlazování židů napakovali, bylo mnoho. Proč byl vlastně kolem tohoto dokumentu takový rozruch, když o kolaboraci Slováků vypovídal už Obchod na korze? Jednoduše proto, že je to opravdu neskutečný hyenismus, když se na ten pár desítek židů navrátilých se z koncentráků ještě uspořádá pogrom. Motivy byly zřejmé: lidem, kteří si přivlastnili majetek deportovaných židů, se nechtělo nic vracet. Někdo tudíž přišel s bizarním obviněním, že zdejší židovský doktor schválně zabijí děti, a rozjetá mašina nenávisti už nešla zastavit.

Tohle by se snažil ututlat téměř každý stát, a proto si vážím každého Slováka, který se nesnaží tuhle vinu obhajovat. Ale kolik Čechů a Slováků dnes ví, co se v Topolčanech událo? A jak otudné je, že se dlouho zdálo, že film vůbec nebude odvysílán, protože mnoha lidem se k starým hříchům vracet nechtělo. Ale vyzobávat z národní historie jen to pozitivní, to je vždy cesta do pekel. Koho pak překvapí, že antisemitismus už je zase na vzestupu.

Adam Ol'ha: Nový život (2012)

Namísto laciné provokace a výsměchu ve stylu reality show, které provozují některé hvězdy českého dokumentu (např. Hníková v Nesvatbově), pracuje Adama Ol'ha s intimitou a smutkem. Velice intimní hledání příčiny rozpadu vlastní rodiny. Proč je snímek výborný? Režisérovi pomohla divácky hodně vděčná rodina a otcův archiv. Inteligentní postřehy matky i šesti sester (Moc si přeju, aby mladá zpívající sestřička pokračovala v kariéře zpěvačky. Je to smutné, ale její dětsky upřímné texty překonávají veškeré snahy dospělých textařů snažících se psát pro děti.) dodaly upřímnost a intimitu. Otcův archiv potom přidal zajímavý obrazový materiál. Ani na vteřinu jsem se nenudil.

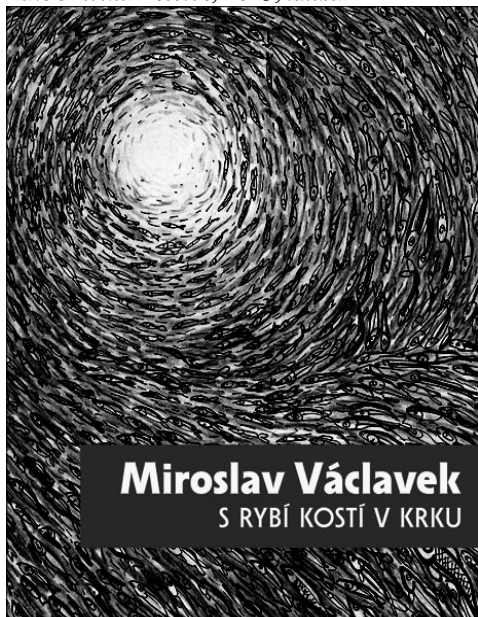
Vojtěch Landa

Dřevěná cikáda

MIROSLAV VÁCLAVEK

S rybí kostí v krku

Ears&Wind Records, 2015, kniha

V roce 2010 vydal Mirek Václavek prózu Člunky, o čtyři roky později válečný román Železné včely. Třetí kniha, tentokrát básnické dílo z let 2000–2014, autora žijícího v Šumperku, vychází v květnu 2015 u Ears&Wind Records. Knihu svými snovými obrazy doprovodil Miloš Vácík.

ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO

Rány na buben

Ears&Wind Records, 2015, CD

Inženýr chemie či mistr zednický. Pestrá směs hanáků a valachů. Někdejší vyhaněči publika se transformovali do kapely, která publikum naopak přitahuje, a pak ten obrovský buben... Špinavci se dvakrát zavřeli do Chliva, aby nahráli dlouhohrající desku. Vychází s českou a anglickou verzí bookletu, v němž vedle fotek a textů najdete doslova hlubinnou sondu do historie kapely, sahající až do šedivé Olomouce roku 1987. Jelena už neulovíš, protože to neumíš...

Křtíme na Krákoru 26. června 2015.

BALET

ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU

Taky tak vypadal

Ears&Wind Records, 2015, CD

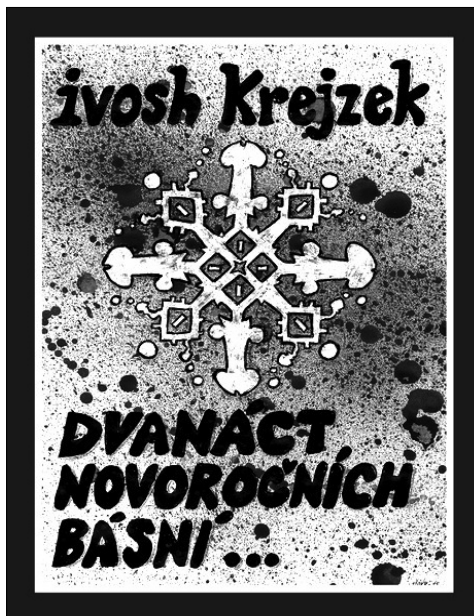
Několik utrousených run tajné kapely tajného složení. Stejně jako Bible tak trochu anonymní dílo. Tančíme tam, kde se premiéra stává derniérou. Jako fénix, znovu ve své panské čistotě znova a znova bude započat škrabopis po nepopsaném listí.

Křtíme na Krákoru 26. června 2015.

IVOŠ KREJZEK

Dvanáct novoročních básní

Ears&Wind Records, 2015, kniha

Dvanáct hrubozrných rýmovaček řidiče trolejbusu, moderátora podzemních akcí, dealera pekelné sítě, prostě básníře fekálů a trolejů Ivoše Krejzka. Oděno tradičně v netradičním „Dikobrazovském“ hávu z pera a štětce malíře Vency Roháče. Svěrázná poetika a svérázné výtvarno.

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě dredenacikada.cz

Nejsem směrodatný, protože pokud vůbec nějaká práva na něco mám, tak na věci, které nikoho nezajímají. Myslím, že hranice mezi tím, co už je něčemu příliš podobné (takže je to plagiát) a co ještě není něčemu dost podobné (takže je to autorské dílo), je v mnoha disciplínách velmi nejistá, nezřetelná a špatně definovatelná. Ale když si třeba někdo přivlastní něčí slogany, o kterých dobře ví, že právě jako slogany, a používá je veřejně ve svůj prospěch a dělá s nimi machra, tak je to sviňárna, kterou nejde nechat jen tak. A hostejno, jestli je to artistní kultura nebo debilní texty skupiny Katapult, jak se jich týkala nedávno jedna taková kauza. Nebo ohehdy slyším v hostpodě televizi, hrají tam Traktor od Visacího zámku a zjišťuji, že to je TV Nova a dělá tím reklamu na vysílání seriálu Plechová kavalerie. I ptám se Honyho Visáče, jestli se ráčili z TV Nova kvůli tomu aspoň ozvat. Prý ne. Vždyť to je hajzlovina s drzým čelem, a právě jako obrana proti takovým drzým čelům mají snad práva nějaký smysl. Rozhodně si nemyslím, že jsou nějaký přezitek. I když jejich uplatnění je asi čím dál problematičtější.

(Jan Mattuš, překladatel, muzikant, majitel nakladatelství Julius Zirkus)

“ V případě veřejného nedivadelního provozování a rozhlasového a televizního vysílání má zpracovatel nárok na odměnu pouze tehdy, je-li jeho jméno výslovně uvedeno v hlášení uživatele a zpracování je zaregistrováno na základě ohlášky nebo mezinárodní dokumentace. ”

Koncept autorských práv je vlastně půvabnou myšlenkou, svým způsobem ušlechtilou, ačkoliv těžko říct, zda šlo Molièrovi (který s ní, tuším, přišel) více o ochranu duševního vlastnictví a zpodstatnění autora jako nutného prostředníka mezi Múzami a dílem – anebo prostě o výdělek. Problém je už v tom sousloví – „duševní vlastnictví“. Veškeré své texty, hudbu považuju za dárek, jsem za ně vděčný a zásluhu na nich nesu leda ve věnovaném času – inspiraci na povel vyrobit nedovedu, ta přichází jako požehnání, tajemná změna ovzduší, zajištění v podbřišku. A moji přirozenou potřebou je ten dárek prostředkovat dál, pokud možno bez zábran. Takže nikdy nebudu bránit tomu, aby se moje písně objevovaly na internetových úložištích, přepálených CD, aby se na můj koncert dostal i ten, kdo nemá na vstupné apod. Takový je alespoň můj ideál. V praktickém životě s tím mám dilema, které vyvstalo hlavně,

R. Malíček – Nerad zpívám, když střízlivím

Odborná črta z Přerova z doby Alpského ryzlinku. Zveřejněno s laskavým svolením Mašurkovského podzemného, kde text vyšel v čísle 5-89. Halfskin doplňuje po 25 letech revoluční výzkum R. Malíčka a Dr. N. Mlíčka pasáží Alpský ryzlink – první kroky k alpaci.

Není to tak úplně pravda, jak se říká: „Chlastal – umřel, nechlastal – umřel taky“. Na dnešní dobu by možná lépe sedělo: „Střízlivěl – stejně taky.....“. Osobně patřím mezi tu nevelkou obec konzumentů alkoholu, která, co se týká následného střízlivění, užívá života opravdu plnými doušky. Někdy, bohužel, nastává díky násilné a nedobrovolné abstinenci spousta velmi zajímavých až groteskních situací, a právě o těch bych se rád zmínil podrobněji, ale začnu pěkně od začátku.

Jistě jste si někdy položili tolik omílanou a stupidní otázku: „Co bylo dřív, vejce nebo slepice?“. Přiznávám, že i já jsem ještě před pár lety prožil bezesné jaro, hledaje na tuto otázku uspokojivou odpověď. Dnes je mi již všechno nad slunce jasné a rád se s vámi o svoje zjištění podělím. Zní to možná trochu podivně, ale, svete div se, nejdříve to byla Alpa. Ano, pravá, nefalšovaná Francovka. Lesana, ta přišla až o hodně později. Jistě, můžete se mnou nesouhlasit, můžete si dokonce myslet, že neříkám pravdu, ale pravda je v tomto případě jenom jedna jediná. Věřte tedy, že i vy jednou prohlédnete a dáte mi za pravdu. No a právě Alpa je jediná přírodní surovina, která při kombinaci s jakýmkoliv alkoholem, přivodí každému bez rozdílu úžasné opojení a následně ještě úžasnější kocovinu. Vzniklá kocovina je takového charakteru, že při ní můžete nejenom zpívat, ale, a to hlavně „Alpovat“, nebo, a to je vrchol všeho, provádět „Lesanaci“. (1)

Ještě než si podrobně popíšeme první z těchto gigantických psychických veličin, vraťme se na chvíli k jádru věci, k mentolu, respektive k Alpě. Její mnohostranné výhody a použití, jak v osobním životě, tak např. i ve zdravotnictví nebo lidovém léčitelství, popsalo již přede mnou mnoho vědeckých kapacit, takže je zbytečné, abych je tady vyjmenovával. Chci to jen nakousnout, jak se říká, z jiného soudku. Neholdujete-li však dosud tomuto lahodnému moku, prohlédněte si pečlivě následující tabulku.

Jejím autorem je můj dlouholetý přítel a kamarád Dr. Narcis Mlíčko, bývalý kulturní referent již zaniklé organizace „MENTHOL'S PEOPLE OF THE UNIVERSE“, nyní předseda ZV ROH v Bohnicích. Tato tabulka je výsledkem jeho téměř celoživotní driny a odříkání, spousty soudů s „Ochránci zvířat“ a byla publikována v řadě odborných zahraničních časopisů. Dr. Mlíčko je sám o sobě velmi zajímavá

Tekutá strava - množství (litry)	Tuhá strava - množství (dkg)	Stolice - konzistence
Myslivec 0,4l + Radegast 2,5l	Blesk 15 dkg	Zpěný maglajz
Fernet 0,3l + Kozel 3,5l	Blesk + rohlík 25 dkg	Bublavý maglajz
Stock 0,5l + Plzeň 2,0l	Blesk + večka 35 dkg	Krvavý maglajz
Rum 0,5l + Přerov 10° 5,5l	Blesk + bosňák 20 dkg	Maglajz
Alpa 0,1l + Cinzano 1,0l	Blesk + chleba 40 dkg	Hovno jak bič

Tab. 1 Potřebné množství tekuté a tuhé stravy pro požadovanou konzistenci stolice
Blesk: (2)

osobnost a doporučuji vám četbu jeho autobiografie: NIKDY JSEM SE NEMĚL NARODIT.

Tak co, už jste prohlédli? Z tabulky jsou mimo jiné patrné i další ukazatele. Např. Alpa v kombinaci s „Božím darem“, v našem případě kmínovým, působí spolehlivěji, než celý obsah tuby živočišného uhlí pozřený v sedě na ortopedické klekačce. Právě na základě tohoto zjištění napsal Dr. Narcis Mlíčko oslavnou píseň na Francovku. Připomeňme její 193 sloku:

Alpa, Alpa, Alpice,
už mi tuhne stolice.
Ví to každý vůl i mula,
hovno z Alpy je jak žula.

Já jsem, abych pravdu řekl, k lesanaci ještě nedospěl. Po večerech zatím jenom alpuji. Hlavním průvodním jevem mého alpování je svědění očních jamek a následné zdvojnásobení levé oční bulvy. Narcis

Mlíčko vtipně přirovnává: „Jako kapr po první ráně“. Jednou jsem měl však již dojem, že lesanuji. Stalo se to ale náhodou a já na to dodneška vzpomínám jako na krásný sen. (3)

Pokusím se vám teď popsat jedno moje, asi dvouhodinové alpování, které začalo zcela nenadále, když jsem se vracel jednou pozdě večer na kole z restaurace U Hrochů:

Kousek za restaurací, v Jateční ulici, se mi připlétla pod kolo rezavá liška. Mihla se jako stín a prokmitla mi mezi madlem pro uchycení dvojlankové brzdy a blatníkem. Dlouhý, zářivě rudý ocas se jí zachytil do přehazovačky a měnič převodů se okamžitě přehodil na největší kolečko. Jelo se mi jako nikdy. Zdálo se mi, že liška, která se změnila v plechovku od račí paštiky, mě nadnáší i s kolem. To už jsem ale vyjel okolo bývalé zastávky na Most míru, na kterém se mi na moment otevřelo panoráma kosmodromu Bajkonur. Zároveň s tím se ze mne stal do půl pasu Remek, od půl pasu Gagarin a na mostě mi padaly k nohám stovky nahých šestinedělek a s plácem mě prosily o autogram. Vzduch byl provoněn mentolem a most se mi najednou zdál jako přejezd Cassandra. Na levém zábradlí ve směru od města plápolala pestrá barevná reklama na „Alpex“ (4). Reklama se rychle změnila přez vodu po holení na plastickou mapu Sečské přehrady. Vtom se z hlubiny odněkud zezdola vynořil mladý, krásný, možná trochu zářivě mastný, Narcis Mlíčko. Seděl ve vzduchu na pochromovaném otvíráku na sardinky s ouškama na obou stranách a hlasem Vodičky z Jezdců zpíval:

Moste, Moste míru,
máš v zábradlí díru.
Však ti nové přívazí,
už ti berou míru.

Náhle se Narcis změnil v meloun napíchaný alpou, hned zase v odhrozenou kancelářskou sponku v plastické láhvi od Minvity a zmizel někde nad Předmostím. To já už jsem za tvrdého šlapání vyjel na křižovatku před Stojář, který nebyl Stojářem, ale nevýrazným hotelem na vzduchovém polštáři se svislou řadou nápadně lesklých oken s pěnovými rámy. Z oken hleděli vojáci v ošuntělých uniformách a strašně smutné ženské, které se šklebily a frkaly. Nejsmutnější byli ale stejně ženisté. Najednou byla všude hrozná zima. Odněkud šikmo shora přšela neprůhledná voda, která hned mrzla a ze střechy hotelu se urval velký rampouch, ten se ještě před dopadem na zem změnil v potřhané ucho od kufríkového psacího stroje a nakonec ve 12-voltové dynamo, kterému se točil stator a kotva se roztékala jako sopol. Dynamo se najednou proměnilo v afrického lesoně a ten nakonec v neoholeného Narcise Mlíčka. Narcis stál před hotelem po kolena v bazénu plném hrouzků, rotoval levým zápěstím proti směru hodinových ručiček a skoro smutně zpíval:

Každý voják na stráž
zimu Alpou přeráží.
Když ho Alpa neláká,
tak si honí čuráka.

Z hotelu se stala klouzačka a já se sklouzl i s kolem až k samoobsluze Na Odpolední. V samošce se mi pořád něco nezdálo až se z jedné z pokladen ozval výbuch, vyšlehly plameny a začala mela. Z obchodu začali vybíhat lidé a různá zvířata, která vynášela narychlo regály s mentolovým zbožím. Z pískoviště před obchodem se stal velký neprenosný dozimetr s ulomenou rafikou. Mezitím přijížděly k požáru různé skupiny požárníků ve zvláštních autech. Poslední požární nákladník řídil Narcis Mlíčko v obleku pohřebního zřízence. Vyskočil z kabiny a s vodním dělem v ruce teskně zazpíval, obraceje přítom oči v sloup:

Nesvítí by Černobyl,
kdyby Ivan Alpu pil.
Je vidět obzor daleký,
Ivan svítí navěky.

To už jsem nasadil nejtvrďší převod a ocitl se v ulici Na hrázi. Ve Strhanci, který se změnil v levo-točivý záhyb řeky Moskvy, tekla červená voda. Po obou březích byly krásné doky pro motorové čluny. Ty se za okamžik změnilly v poschodové kotce pro nutrie a nakonec, když voda opadla, v prasečák. V něm chodila velice rozumná prasata, chodila v párech krásně navoňaná a navzájem si lichotila. Měla nádherné vícepokojové chlívký s rozkládacíma sedačkama. Sem tam byly mezi nimi vidět i krávy. Z jedné kravské hlavy se stal kompas se smyčcem místo střelky. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, Narcis Mlíčko, byl skoro průhledný, v ruce, kterou měl v tvaru láhve od Lesany, držel smyčec a udával jím rytmus důchodcům v oknech protějšího pečovatelského domu. Všichni společně zpívali, myslím dokonce, že přímo ryčela i prasata:

Leze kanec na svini,
a to jsou teprve v předsíni,
Prase, ty jsi prase,
už ho tam máš zase.

Narcis Mlíčko se najednou mnohokrát zvětšil, jakoby se nafoukl a byl tak mohutný, že téměř zastíňoval oblohu. V momentě byl přímo nade mnou. Než jsem si stačil cokoliv uvědomit, Narcis na mně s obrovským zuchtutím spadl. Téměř ve stejném okamžiku jsem ztratil vědomí.

To už jsem ale právě doalpoval. Ležel jsem před domem, vedle převrácené popelnice, kolo na mě a příšerně mě bolelo celé tělo. Právě vyletěla před dům domovnice a začala na mě rvát, že jestli jí ještě jednou pobleju schody, tak že už na mě zavolá policajty. A z čeho se to vždycky tak hrozně navalím, když posledně smrděly schody prý jakoby po Alpě. Byl jsem celej dobitej a nemohl jsem se ani pohnout, ale představa, že bych neměl chuť si zazpívat, mě zcela probírala. Tak a to je všechno.

Vysvětlivky:

(1) alpování: Stádium duševní meditace, při níž se jednotlivci i celé kolektivy radují sami nad sebou, kam až to dopracovali. Je to způsobeno narušením metabolismu v důsledku přementolování organismu. Někdy nastávaly při alpování i nepříjemné vedlejší průvodní jevy, hlavně v dávné minulosti, a to v důsledku nekvalitního mentolu. První zmínky již ve Starém zákonu – viz Kain a Ábel. Pozn. autora: lesanace: Jako alpování, jen s tím rozdílem, že meditace probíhá až do úplného zblbnutí, případně vyhlazením celé civilizace. Viz Atlantida.

(2) Blesk: Německý ovčák, stáří 14 měsíců, bez PP. Roztrhal poštačce punčocháče a následně ji zahnal i s brašnou plnou novin a dvěma balíky od kostela až za nádraží (přez rozbředlé oranisko). Naložen v česneku 15 dní. Pozn. autora.

(3) Stalo se to náhodou v drogerii na Velké Dlážce po zavírací době. Následovala hloubková kontrola a později inventura. Zjištěné manko: 10 x 7,50 Kčs. Pozn. autora.

(4) Alpej: Difúzní zvonovitý keson, umožňující potápěčům inhalovat pod vodou Alpu až do hloubky 27,5m. Dnes již z kompozitních materiálů, dříve celokovový, v dávné minulosti z tvrdého dřeva prolévaného smolou. Pozn. autora.

Alpský ryzlink – první kroky k alpaci

Pozornému čtenáři předcházející dvacet šest let staré odborné stati jistě neuniklo několik drobných nejasností v jinak samozřejmě naprosto dokonalé vědecké práci. Vzhledem k pregnantnosti výzkumu shrnutého do Tab. 1, je pozorný čtenář znejistěn absencí jakýchkoliv čísel o objemovém dávkování té nejdůležitější složky tekuté stravy podmiňující následně popsané výstupy – Alpy (Lesany). Vysvětlení jest naprosto jednoduché. Vzhledem k rozdílným funkcím metabolismu a následného vyměšování u jednotlivých výzkumníků, je dávkování těchto nejdůležitějších substancí tekuté stravy silně individuální a je nutno ho zjišťovat a upravovat pro každou osobu neustále v průběhu procesu. V této době se to nazývá monitorování SPC (kontrola odchylek hodnot od požadované hodnoty) a následné zpětnovazební nastavování procesů = buzerace obsluh strojů ve fabrikách. Oba výzkumníci, R. Malíček a jeho duchovní guru Dr. Narcis Mlíčko, na své trnitě cestě za poznáním, pominuli důležitou a nezbytnou první etapu výzkumu – Alpinizaci. A to z důvodů ryze praktických, hrozcích tehdy až kriminalizací výzkumníků. Tab.1 přináší výsledky již plně zkušených alpinistů, plnoletých, tudíž oprávněných konzumovat v restauracích (zde U Hrochů) i jinde alkoholické složky tekuté stravy v jakémkoliv množství. Samotná Alpa či Lesana do této kategorie nespádají ale zkuste si objednat v restauraci 2 deci Alpy a jednu Kofolu. Takže objemy tekuté stravy uvedené v tabulce odpovídají velmi dobře vytrénovaným alpinistům z předcházející etapy – Alpinizace.

Alpinizace – první a velmi náročná fáze přípravy na výše popsanou již dokonalou fázi Alpce či Lesanace. Kdo ji úspěšně absoluuje, má velkou naději dosáhnout se pilným tréninkem vytouženého stavu trvalé Alpce (Lesanace). Teprve až v této druhé fázi totiž dosáhnete vytouženého stavu setrvání,

když jsem založil rodinu – čas se stal najednou opravdu fyzickou hodnotou a čas věnovaný tvorbě je nutně uzmutý času, který bych mohl trávit prací (= výdělkem) či bytím se svými nejbližšími. Čas začal mít cenu. Pořád doufám, že je to jen stav dočasný. Po dlouhých diskuzích se ženou (a mírném naléhání mého táty) nakonec převážil argument, že OSA za mě vybírá už několik let peníze (od rádií a různých pořadatelů) a ty peníze rozděluje mezi jiné autory, případně je polyká na svůj mološný provoz. Takže jsem se před rokem začal nechat OSA zastupovat. Koncerty nadále nehlásím, nevyžaduji to ani po pořadatelích a nijak nezbraňuju (spíš tomu napomáhám), aby se k mojí hudbě bylo lze dostat i zadarmo. Je to pro mě vlastně morální experiment, pořád nevím, zatím zkoumám, co si o tom myslím, jde-li o mravní ústupek, vychcanost, službu rodině anebo zda to je vlastně jednodušší a v pořádku. Ale už jen fakt, že o tom stavu zastupovaném mám tyhle pochyby, nejspíš o něčem svědčí.

(Jakub Čermák, básník, písničkář, filmař)

Podle mého je krásné, když má autor na to, dát své tvorbě svobodu, aby si „žila vlastním životem“. Na autorská práva jsem schopen nahlížet jako na „zotročování vlastního dítěte“ ve svůj vlastní prospěch. Chápu ale i opačný pohled na věc. Je to otázka toho jestli chci dávat svůj um všem nebo na něm lpět a obchodovat s ním. Myslím ale, že tyto věci dožíváme do věku, a tím ono lpění na nich není zcela na místě, neboť náš podíl na nich není zcela úplný.

(Tomáš Fišer, kytarista)

“ Je-li dílo užito pouze zčásti či v jiném obsazení, než pro jaké bylo původně zkomponováno, určí komise pro otázky tvorby bodovou hodnotu pro každý takový případ.

Můj osobní vztah k autorským právům je prostý. Uznávám je pouze v okamžiku, kdy někdo začne používat tvé dílo, je jedno jaké, ke komerčním účelům a přímému hrabání peněz. Pokud někdo zahraje mou píseň na kytaru, pustí na mejdanu, nekomerčním radiu či v hospodě, budu to vždy brát spíše jako kompliment než krádež. Existují i ochranné známky, které tento přístup podporují a je to to jediné, co bych podepsal.

OSA zabíjí muziku, její šíření mezi lidmi a svobodnou kreativitu obecně. Kolikrát se mi stalo, že jsem musel odmítnout uspořádat vystoupení kapele, která byla zastupována OSA. Na druhou stranu nechat se zastupovat patří k právům jednotlivce, a pokud má někdo pocit, že je to správně, budu jeho cestu respektovat.

(Jan Kudlík – Tajfun, muzikant)

někdy chybně nazývaného Nirvánou, kdy se život výzkumníkův konečně ocitne na naprosto stabilní a neměnné Moebiově křivce, jejíž schéma je nyní díky neznalosti a dříve se zvyšující analfabetizaci obyvatelstva používáno jako symbol nekonečna: ∞ . Zde jste v každém bodě v bezpečí a není možno sejít ze správné cesty. Ale zpět k první fázi – alpinizaci. Alpinizace je postupné zvyšování sycení organismu mentolem obsaženým v Alpě rozmíchané v běžně dostupné tekuté stravě. Alpinizace začíná u příslušníků různých ras, plemen, barvy pleti, náboženského vyznání či stranické příslušnosti mezi 10 až maximálně 15 lety stáří jedince. Na pohlaví kupodivu naprosto nezáleží – alespoň ve zmíněném Přerově let 70. a 80. minulého století nehrálo při alpinizaci žádnou roli. Úspěšná alpinizace končí většinou dosažením 18. roku jedincova, kdy jest již dobře vytrénovaný alpinistou a může přikročit k druhé fázi – alpaci, již naprosto bez obav ve veřejných hospodách a jiných prostorách a ověřit si tak pravdivost hodnot udaných v Tab.1.

Jako každá výuka jedince i alpinizace někdy bolí. Ve výše uvedené odborné stati je jen krátká zmínka o možnosti vzniku některých nepříjemných vedlejších průvodních jevů (1), daných buď nekvalitním či špatně dávkovaným mentolem. Již zkušeným účastníkům druhé fáze, R. Malíčkovi a Dr. Narcisi Mlíčkovi, právě alpce, samozřejmě již nestály za zaznamenáníhodna tyto dětinské stavy. Většinou se jedná o situace, kdy dojde postupně nebo současně k relaxaci a nirváně všech svalových svěračů a k následnému úniku nejrůznějších tělesných provozních kapalin a hmot. Ale jak pravil klasik – mezi vši obrovskou masou špatnosti se vždy najde i zrno dobra – tak i zde to pozitivum najdeme, neboť k těmto situacím dochází vždy na místech, kde byste to nikdy nečekali, a kdy tyto potěší nejen vás, ale i jiné lidi, kteří k vám běžně na záchod nechodí. V autobusu, ve vlaku, v letadle, v tramvaji, v metru, za stolem v hospodě, v samoobsluze (1), v bufetu do jídla spolustolovníka, doma v lednici, v šatníku, v kuchyni atd. Dalším, málo zdůrazňovaným pozitivem těchto jevů, je přirozená depigmentace pokožky a její zcela přirozené napnutí při těchto událostech. Nejprve vždy zblednete jako stěna, toť první a většinou poslední výstraha organismu. Co by za to dal náš Král popu Michael Jackson, kdyby znal tuto běžnou a levnou depigmentaci! Protože ale nežil v Přerově, kde by na to přišel, musel pak být lékař zabit a umřítí potupnou smrtí jako frustrovaná mourovaná bruneta, přejedší si náhodně vlasy kartáčem namočeným v peroxidu. Jako zkušený přerovský alpinista by získal trvale sinou, mírně nazelenou barvu, celé pokožky, nejen ciferníku. Kdyby se vyklonil z oken nové panelové restaurace U Hrochů, vzdělání a plně alfabetizovaní návštěvníci Rybích lahůdek v původních prostorách restaurace U Hrochů naproti by ihned svorně zvolali – „Toť on, Zelená tvář, náš Anděl západního okna“.

Nuž ale od teorie k praxi. Současná hektická doba vyžaduje přesné a rychlé vědecké návody a postupy, jak žít zdravě a šťastně. Nebudu tedy zdržovat a popíšu recepty platné do roku 1989. Pro současné uživatele platí jednoduchá poučka – štěstí, příjem a vyspělost obyvatelstva dle nezvratitelných vědeckých výzkumů rostou lineárně. Tudíž níže uvedená čísla násobte pro letošní rok 2014 koeficientem 1,25 (Pro zapomětlivé – v roce 2015 bude koeficient 1,26, v roce 2016 bude 1,27 atd....)

Základem je samozřejmě Francovka Alpa. Vynecháme v popisu dávkování konkurenční výrobek, Lesanu. Je jistě stejná, ale konzumenti tohoto výrobku, převážně introvertní esoterici s kladným vztahem ke kytkám, zvířátkům a vůbec přírodě, byli ochuzeni vlastní vinou v celém a nedělitelném spektru tekuté a tuhé stravy alpinizace o velmi důležitou složku (4). V současnosti to jistě budou posluchači rádia Wave.

Základem Alpského ryzlinku, jak již bylo řečeno, je tedy Alpa, která se zpočátku alpinistického výcviku dává v množství max. 0,5 dcl na litr nosiče, nebo též média. Dávkování Alpy se pak s vývojem alpinisty samozřejmě upravuje, není však znám jediný případ, kdy se podíl Alpy následně snižoval. Nosič, médium, je další velmi důležitou složkou Alpského ryzlinku a kvalitu a typ média není radno podceňovat. Všechny druhy vhodných nosičů již dávno vyjmenovala skupina Stará dobrá ruční práce v textu skladby Samba. V hektickém zpěvu skladby pod vlivem konzumace všech jmenovaných nosičů by jste však mohli rozdíly mezi jednotlivými nosiči přeslechnout, popíšeme si je tudíž exaktně. Média se dělí na dvě skupiny: bílá

a červená. Barva Alpského ryzlinku však není rozhodující, rozhodující je, až na malé výjimky, kvalitní odrůdové ovocné víno. Z bílých je samozřejmě nejlepší jablečné víno, zvané čučo, k dostání tehdy v každé samoobsluze (2) za 5 Kčs za litr, většinou i bez podmínek zletlosti kupujícího. Na venkově na podzim ve velkém vyráběné svépomocí jako tzv. burčák. Z dalších bílých odrůdových ovocných vín lze s úspěchem možno použít i víno z bílého rybízu (vzácné), z květů bezinek a nejmocnějších výsledků, již přesahujících do stádia alpce, dosáhnete s vínem pampeliškovým. Ve městech se vyrábělo i víno chlebové, ze zkvašených kůrek. Na venkově méně rozšířené vzhledem k všeobecnému dostatku burčáku. Na chudém venkově nebyly chlebové kůrky určeny k vyhození do popelnic či nouzovému zpracování na víno ale ke krmení dobytka. Nejčastěji prasat. Druhou skupinu tvoří červená odrůdová ovocná vína. Nejčastěji rybízová, tehdy jen o něco málo dražší než jablečná. Ještě větší silou disponovala směsná červená ovocná vína – ze směsi třešní, višní rybízu a čehokoliv. Nejproslulejší značkou na trhu byla proslulá Jarýna. Samozásobitelský venkov si tato opět připravoval sám ze surovin dostupných na vlastní i cizích zahrádkách. Takže nejoblíbenější byly samozřejmě rybízáky, třešňové, višňové nebo bezinkové víno. Samostatným a naprosto výlučným médiem pro výrobu alpského ryzlinku bylo Šumavské bylinné víno. Pro své prokazatelné léčivé účinky prodávané pouze v lékárnách, dokonce bez receptu a nutnosti mít. Dalším velmi vhodným médiem byla podhradná italská kořeněná hroznová dezertní vína jako Cinzano a jinší vermuty, vždy dostupná v každé samoobsluze. Pro svou tehdejší cenu však mimo rámec této stati. (kromě 2)

Nevhodné suroviny pro přípravu kvalitního Alpského ryzlinku – jakékoliv hroznové víno ať již bílé nebo červené. Jak z hlediska ceny, tak z hlediska kvality výsledného Alpského ryzlinku. Až smrtící byla tzv. pravá domácí hroznová vína z Jižní Moravy, do průmyslových oblastí, jako bylo Přerovsko či Ostravsko, dodávaná boдрými moravskými vinaři po cisternách. Slabý roztok kyseliny sírové v těchto obsažených, naprosto znehodnocoval jak výsledný produkt, tak i konzumenty těchto produktů. Nepomohlo ani zvýšené sycení média Alpy. Ale opět slovy klasika, i v pytlí koukole lze nalézt pár zrněk pšenice, byly dvě naprosto jedinečné výjimky. A to značková hroznová vína Pražský výběr a Ostravský kahan. Jediná dvě hroznová vína použitelná pro výrobu Alpských ryzlinků té nejvyšší kvality.

Samotná příprava Alpského ryzlinku pak byla naprosto jednoduchá. Po odšpuntování nebo prostém a jednodušším uražení hrdla lahve média bylo nejprve odpito požadované množství média – zde pro začátek doporučené 0,5 dcl – a do lahve doplněno stejným množstvím Alpy. Většinou z malého, 2–3 dcl balení Alpy. Jen pro větší, například víkendové nebo měsíční akce, bylo vhodnější litrové balení Alpy, obvykle kupované po basách, nebo brané po večerech v samoobsluhách (2) (3). Po prostém protřepání lahve a rozmíchání Alpy v médiu byl ihned připraven dokonalý Alpský ryzlink. Již tehdy existovali snílkové a sommeliéři, kteří tvrdili, že i Alpský ryzlink potřebuje vyžrát v lahvičce, nebo nedej bože, v dubových soudcích. Neměli pravdu, nebyl čas. Alpský ryzlink je dokonalý okamžitě po vpravení dávky Alpy do média.

Bohužel, příprava tuhé stravy pro pravou alpinizaci, výše zvané Blesk (5) (na jménu nezáleží), vyžadovala trochu sofistikovanější logistiku. Bosňák (4) nebo chleba naleznete téměř kdykoliv v téměř každé spořádané domácnosti nebo v každé popelnici, to není problém. Médium i Alpu získáte kdykoliv jednoduchým vykradením skladu samoobsluhy (1) (3), tuhou stravu (5) nikoliv. Pro přípravu tuhé stravy musíte pro dokonalou alpinizaci počítat s tímto časovým předstihem: okamžik + 14 dní. Okamžik – to je období, kdy pes či kočka poprvé (a naposledy) – unikne svému majiteli. Na Haně trval tehdy okamžik v průměru cca jednu minutu. Rekordmani z Troubek, Klopotovic, Příkaz, Brochotína, Nákla (zbývající obce rekordmanů naleznete na mapě – všechny) dosahovali délky (krátkosti) okamžiku neuvěřitelných cca 5 sec. Zde je nutno upozornit chovatele psů a Lesanisty – nikdy nedávejte svému psovi jméno Blesk! 14 dní je ovšem minimální nezbytná technologická doba pro přípravu, např. Bleska na soli a na česneku v brutvanu (6). No a taky v průběhu Alpinizace, kdy už po prvních pár zahřívacích litrech Alpského ryzlinku tančí všichni zúčastnění alpinisté za omamných rytů Ocelového muže od Black Sabbath zcela nazí, někdo musí hlídat troubu. Tedy

je třeba zodpovědné osoby, která v kolektivu není příliš oblíbená, až do doby vydávání Bleska. Chudákovi tomuto však často bývalo jedinou odměnou (1) do brutvanu (6).

No a když takhle strávíte několik desítek víkendů v příjemném kamarádkém alpinistickém prostředí, a dosáhnete tzv. zletilosti, můžete konečně pomýšlet na vyšší stupně alpace, prozkoumané a popsané výše R. Malíčkem a Dr. Narcisem Mlíčkem. Neb též po trofejích nejvyšších – zvaných okenizace či ironizace. Návod viz další díl seriálu, sestavený již pravověrným undergroundem, lépe však punkem. Mezitím si můžete ve vývojovém mezistádiu zazpívat nejoblíbenější píseň Dr. Narcise Mlíčka. O kladném odborném vztahu Dr. Mlíčka ke kravským vaginám bude svědčit další článek z bohaté vědecké historie Dr. Mlíčka sepsané jeho asistentem panem R. Malíčkem, prvně uveřejněný v Mašurkách 9/1990 pod názvem Zlé jazyky.

Vagina, vagina,
to je ale blbá doktrína,
když je tu
dvouprocentní většina
To ví každá kráva
i doktor Svoboda

Vysvětlivky:

(1) Samoobsluha: za tehdejší doby předchůdce současných hyper a supermarketů. Vždy bohatě zásobené sklady s normalizovanými okny 40 x 40 cm, s mizernými mřížemi. Proto jsou dodneška tlustoši v jakékoliv partě neoblíbeni.

(2) V okresních městech, třeba i v Přerově, již i samoobsluhy drogistické. Zde bylo možno získat základní surovinu pro Alpský ryzlink – Alpu. Samozřejmě nejlevněji až po zavírací době, jak přesně popisuje R. Malíček, kdy se Na Dlážce zásobil cca litrem Alpy a způsobil tehdy gigantickou škodu.

-balskin-

Na vlně hořícího psa Kabinet hrůz

Lidi se líbají jak ve francouzské Paříži. Hra na umělce. Divadlo začíná.

Více dam jak chlapů. Chlapi spíš buzny, krom Boba, ten má fousy. Sedí na baru a naparuje se „moje domovská hospoda“...

Úsměvy, víno a přetvářka teče proudem.

Podnik se plní z minuty na minutu.

Sedím sám, jen kolík s kšichtem manekýna si přisedl s otázkou „prosím vás, je tu volno?“.

Kolem mne šest volných míst.

Novodobá renesance...

Už si zase připadám, že do tohoto světa nepatřím...

Co to prej piju za sračky? Kozel...„Maj Chotěboř dvanáctku vole“, říká Bob.

Přišel pingl z Bora...už ani jméno nevím, tak dlouho to je...co zavřeli.

Tak mě napadá, všichni tito návštěvníci volili Kalouska...

Sedí tu dvě dívky a vypráví si o velikonocích, barvily vajíčka a pily víno, ovšem ta jedna si nedala, prej není blbá.

Mám upito půlku Chotěboře a nic, jen chcát se mi chce.

Přes ty davy se asi na hajzl nedostanu, pomyslím si. Co kdybych si nachcal do kalhot a dělal ze sebe performer?...

Přisedící odchází a přeje pěkný večer. Tím mě posadil na prdel.

Z beden duní náky techno.

Už vím, Kamil... z Bora

Všichni hrozně důležití s výrazem největší důležitosti.

Davy mizí někde v sále...jen Bob a Kamil zůstali na baru.

Prej tu vaří, zjišťuju, „obědové menu“, říkájíc pinglica s plnou hubou mrkvové polívky a padesáti kily. Polívka, rohlík a salát, jediný vařený je ta polívka...No kurva, dobrou chuť.

Ta zdravá výživa je všude...

Kamil je vstřícný, ptá se, jestli se těším na Krákor. Připadám si jak v jirňkovém vidění...trocha normality.

V mžiku je tu prázdnost...jen dva milenci na kanape, ruku v ruce, jazyk v jazyku. Konečně klid.

Dám si ještě jedno a půjdu.

Nešel jsem, přistupuji k baru, dávám další a kecám, o Chicagu, o undergroundu, o lidech, co znám...

Jdu se vysrat a valím.

Státý Lukáš

„V OCHODĚ NEKUPÍTE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

K autorským právům mám respekt, je určitě potřeba jim zachovat jistou váhu a není dle mého správný pohled, že kopírování je fajn a umělcům by nemělo jít nic. Otázkou je způsob, jak je to prováděno prostřednictvím OSA, to není úplně ideální cesta, už proto, že systém víc živí organizaci než samotné umělce, pokud je tomu jinak, měla by to OSA vysvětlit aby to alespoň tak nevypadalo.

Pro mě jako uživatele muziky by nebylo mimo, kdybych poslal přímo umělci v řádu korun/písničku, když si ji můžu stáhnout, to by dle mého bylo fér, vím, že takové projekty už existují a docela mě zajímá, jak se to chytne, např. <http://www.supraphonline.cz> apod.

Jako autora díla (teď nemluví jen o muzice, věnuju se více druhů autorské činnosti) bych byl rád, aby určitá úroveň autorského práva byla zachována, nejde ani o peníze ale spíš o prestiž autorství a o zachování tak, aby nemohl kdokoli vykrádat moje dílo atd., ale chápu, že to je velmi komplikované.

Potřebu nechat se někým zastupovat jako kapela asi ne, zaprvé už neexistuje, ale i když existovala, tak byla na takové úrovni, že to nebylo třeba, navíc se obávám, že by se ten zastupce neuživil, pokud jde o ostatní autorskou tvorbu, to je asi na hlubší rozpravu, protože to je trochu komplikovanější.

(Vaně, saxofonista, Návrat druhé hlavy)

“ Bodová hodnota užitého díla se vynásobí koeficientem dle počtu užitých skladeb a koeficientem druhu užítí. Výsledný počet bodů násobený korunovou hodnotou bodu představuje autorskou odměnu.

Absolutně nemám potřebu a nikdy jsem ani neměl nechat se někým zastupovat. Pokud jsem byl v životě (nebylo to často) osvěcen shora inspirací a cosi malého vytvořil, dávám to k dispozici veřejnosti bez nároku na uplatňování těch „autorských“ práv. Kdybych se muzicírováním živil, možná bych uvažoval jinak, není to však můj případ. Jsme takoví věční studenti Potulné akademie :-).

(Pavel Keller – Indián, kytarista kapely PBK Band – Pořád Bez Koruny B.)

Absolutně neomezené nakládání s dílem mi přijde příliš volné – pokud by se některé dílo jakéhokoli autora stalo nevidaně úspěšným, jistě by se objevily subjekty, které by toho využily v co nejvyšší míře k nakládání s dílem k převážně vlastnímu „nepřiměřenému“ obohacení, což by se mi již velmi nelíbilo. V extrémních případech by mohlo dojít i k pozměnění díla či zneužití k obrazu svému bez vědomí autora, případně by si subjekt mohl dílo i přivlastnit a vydávat za své, řekněme změně identity autora, pravděpodobně

Důkazy: Hradčovický underground

1) Jiříkovo vidění, 2) Spytihněv, 3) Děti kapitána Morgana, 4) Týršova společnost. 22. května 2015, vinný sklep, Hradčovice. Foto: Zdeněk Vykydal

Karel IV., otec vlasti

„Patříte nám tělem i majetkem a my toho můžeme užívat a dělat si s tím, co chceme a jak se nám líbí,“ císař Karel IV., tolik opěvovaný „Otec vlasti,“ k norimberským Židům.

A jelikož jsem zaznamenal v minulém týdnu něco tak bizarního, jako je to, že Daniel Landa hodlal sepsat „hymnu“ na jeho počest, rozhodl jsem se o tom napsat kratičkou glosu, nebo článku, chcete-li.

Žito 44, tedy vyděl akronym 88 dvěma, zjistil, že příští rok tomu bude 700 let ode dne, kdy se narodil lucemburský panovník Karel IV., a nedalo mu to, aby nenapsal „hymnu“ k této příležitosti, kterou poté nabídl skrze pražského radního pro kulturu Wolfa (doposud jsem neměl o existenci tohoto pána a oné „funkce,“ ani to nejmenší ponětí), k tomu, aby v populaci pravděpodobně vzbuzovala vlastenecká třesť.

Pomíňme prosím obsah textu o Novém Jeruzalému, který vypovídá o naprosté ignoranci pana Landy, pokud o historii jde, neboť je to pouze otázkou dobrého, či špatného vkusu posluchačova zda jej zkonzumuje a podívejme se vůbec na postavu panovníka, kterého hodlal 88 děleno dvěma opěvovat.

Národně obrozenecký slovník, který se v případě tohoto „největšího Čecha“ užívá, svědčí o tom, že jak už to v takových případech bývá, je pohádka a blud vyvýšen nad realitu. Rovněž to vypovídá o tom, že stále trpíme národnostním komplexem, když si Karla IV., přivlastňujeme za svého, neboť tento císař nebyl vpravdě ani Čechem, ani pouze králem českým, ale politikem především evropským a západním.

To, že z Prahy učinil jedno ze svých sídelních měst a založil tam univerzitu, včetně vybudování staveb kulturních a národních památek, jež kázal vystavět a na které se jezdí dívat celý svět, vypovídá spíše o míře našeho vlastního úpadku, než coby o produktu jakéhosi češství.

Protože to pouze dokonale popisuje to, že naše národní vzdělanost i naše kulturní bohatství k nám přišlo ze zemí západní Evropy a nikoliv od Kolína, nebo z Uralu, jak by se zdálo, pokud člověk shlédne nacionalismu sice poplatnou, ale hezkou pokud o hudbu a zpěv jde, Noc na Karlštejně a u něhož se pravděpodobně zastavilo vědomostní povědomí jak pana Landy, tak pana Wolfa.

Osobnost Karla IV., rovněž vůbec nemůžeme posuzovat optikou českou a česky národnostní, protože národní stát je produktem doby veskrze moderní, přičemž nelze opomenout ani fakt toho, že Karel IV., se česky po svém příchodu do království českého teprve musel učit.

Rovněž i to, byl pragmatickým antisemitou, což jsem zmínil v úvodu článku, mu velmi ubírá z jeho kvalit a pozitivního hodnocení, i když takové byly doby. Protože lidské zlo, které s sebou antisemitismus nese, je živé dodnes. A v případě Židů norimberských, což bylo zvláště oblíbené město císařovo, se jednalo o naprostou ohavnost zakončenou jejich vyvražděním a oloupením.

Ostatně stejně jako v dobách moderních a nedávných, kdy je ti, jež je průmyslově vyvražďovali, pochopitelně nezapomněli předtím okrást. Což má dodnes svoji podobu ve vile, v níž sídlí ambasáda Ruské federace, původně majetek židovské rodiny Popperů zkonfiskovanou nejdříve nacisty a poté dekretem prezidenta Beneše, jímž ji tímto „daroval“ SSSR coby ambasádu. Což považuji za přesah dob Karla IV. až do těch našich. Bohužel.

Rovněž ani náboženský fanatismus císařův není ničím, co by bylo být opěvováno. Nebo o tom být pomlčeno. Když víme, že právě náboženská intolerance, posedlost či násilné prosazování jediné možné „pravdy,“ vede k mnoha zločinům a lidskému hoří.

Jestli bychom měli osobnost Karla IV., hodnotit, ponechme to prosím historikům a sami se po prostudování výsledků jejich práce seznamme s jeho dobou. Tvrdou, krutou a těžkou. Protože otec vlasti si já představuji nikoliv jako antisemitu, násilníka a fanatika. A tudíž ani jako jeho zkarikované podoby z dob minulých i současných, které se do vyhané podoby tatíčka vlasti snaží stylizovat coby prezidenti.

Už jen proto, že Karel IV. byl markrabě moravský (Morava až do roku 1918 užívala své samostatnosti, coby tento státní útvar), hrabě lucemburský, král německý, král český, král lombardský, burgundský i císař římský, což znamená, že byl otec – ale vlasti, přičemž mezi nimi bylo i království české, jež pozvedl z hniloby a úpadku. To je mu potřeba přiznat.

Ale to bychom po někom, jehož mentální svět popisuje jeho píseň z Orlíku: „Co to bylo za ránu? Kdo nám to sem z palmy spad? Černý voči, černý tělo, To není můj kamarád!“ ani snad nemůžeme chtít.

A tak je nakonec jen dobře, že pod tlakem, který se zveřejnění tohoto záměru strhl, se pan autor i pan radní záměru přivést „hymnu“ na svět vzdali.

Hrátky s historií se nevyplácejí, zvláště pokud bychom si ji měli zopakovat.

Protože její ponětí v případě pana Landy bylo odsouzeno v Norimberku po ukončení druhé světové války.

Krysařův zde totiž bylo již dost, ten poslední s Chaplinovským knírkem pod nosem se „otcem vlasti“ prohlásil rovněž.

Ale to je už na jiný článek.

I když možná pouze zdánlivě.

Miroslav Václavcek,
Šumperk, květen 2015

opět ke stejnému účelu, nazval bych jej – nepřiměřené obohacení, či možná k cílenému posměšnému dílu při jeho reprodukci. Otázkou, a to velmi složitou, zůstává, jakým způsobem posuzovat nebo stanovit hranici – kdy je užití díla otevřené, např. pro vlastní rozvoj kultury jako takové, a kdy již subjekt užil dílo nepřiměřeně, pouze k vlastnímu „nepřiměřenému“ obohacení, aniž by spravedlivě odměnil skutečného autora díla.

Jako kapela Jezerel necítíme potřebu se nechat zastupovat. Současně nastavený systém zastupování je však poměrně nevdaný „šíroký“, jež ve většině případů zejména pořadatelům komplikuje život a i těžko se obchází pro dobro věci. A to nás opět vrací k první anketní otázce, čímž se uzavírá kruh.

(Ondřej Nechvátal, baskytarista kapely Jezerel)

Nezříkám se žádných svých práv, ani autorských. Ačkoliv jsem přesvědčen, že umění – hodno toho slova – má vždy stejného a skutečného Autora a člověk je tedy jen prostředníkem, je nicméně součástí jeho úkolu dílo chránit proti zneužití či zničení. K tomu má zákon sloužit, tak to chápu. Ona to má možná být spíš otázka ekonomická a mně se, z vlastního rozhodnutí i naštěstí, daří tvorbu držet mimo tuto sféru. V nezávislosti a amatérismu (v nejlepším/milovnickém smyslu toho slova) – živím se raději jinak, většinou rukama, a vyhovuje mi to tak zatím. Je to sice „něco za něco“, ale teď to tak vidím jako nejlepší možnost. A agenturu nepotřebuji. Profesionální umělci to ovšem musí nějak řešit. Nezávidím jim to.

(Jan Fišer, zpěvák kapely Maso)

“ Inkaso z nenahraných nosičů a přístrojů ke zhotovování rozmnoženin bude rozděleno poměrně mezi tuzemské nositele práv a zahraniční kolektivní správce mechanických práv, se kterými má OSA uzavřeny reciproční smlouvy.

Potřebu nechat se zastupovat nemám. Záleží na tom, k čemu je moje dílo využito (jde hlavně o hudbu). Pracovně si na autorských právech k projektům zakládám hodně. Bohužel většina investorů nemá žádné povědomí o AP a dost se s nimi dohaduju.

(Petr Valíhrach, baskytarista Kloaka 69)

Autorská práva ani zastupování někým jsem ještě nikdy neřešila. V prosinci pokřtím CD, tak pak autorská práva pravděpodobně pořeším. **(Krystyna Skalická, písničkářka, akordeonistka, loutkoherečka)**

Povídka: Blázinec

**Blanka Šimoníčková (1963), zvaná Matka rodu. Rodačka z Litomyšle, vystudovaná veterinářka, dnes kera-
mička na volné noze. V polovině osmdesátých let spoluzakladatelka diví kapely tO, po revoluci zakladatelka
a umělecká vedoucí kapely Čočka. Žije v Křepicích, kde každoročně pořádá bigbítové veselice.**

Věnováno Homérovi, brněnskému básníkovi, post mortum.
Myslím, že byl jednou z obětí tohoto úžasného zařízení.
Taktéž všem psychiatrům, kteří si zachovali zdravý rozum, chovají se
lidsky a léčí profesionálně. Já je neviděla, ale prý existují.

MOTTO

Je jednoduché změnit svět. Stačí jenom zešílet.

Skrytý půvab byrokracie

VÍTEJTE V OPIČÁRNĚ.

Jsmo v jihomoravské metropoli. Z centra coby kamenem dohodil. Nenápadná čtvrt, Černovice. Všechno je tu omšelé a zaprášené. A náhle, kde se vzal, tu se vzal, nádherný park. Zářící zelení, upravený a čistoučký. Závora a vrátnice něco naznačují, ale vejdete zcela bez problémů. Na první pohled nic neobvyklého. Lidé korzují a ptáci řvou. V jezírkách se prohánějí ryby a želvy, sochy majestátně mlčí. Ano. Takto jsem to zpočátku viděla i já. Dokonce jsem byla nadšená tím příjemným klidem a okouzlená zelení. Čímpak se asi liší tenhle „ráj“ od běžného městského parku? Nejsou tu děti. Výjimečně sem nějaký odvážlivec svou ratolest přivede, ale běžné to není. Nejsou tu psi. Dokonce tu nejsou ani sportovci. A zcela ojediněle narazíte na milenecké páry, o skupinách pohulujících mládeže nemluvě. Je to tu prostě divný A BUDOVY MAJÍ V OKNECH MŘÍŽE.

Asi po týdnu jsem si začala všimnout i dalších detailů. Skoro nikdo se neusmívá, lidé mají tupý pohled a často jsou takoví zpuchlí. Ne obyčejně tlustí. Zpuchlí. Mají mírně oteklý obličej a nafouklé břicho. Příliš nekomunikují. Bezcílně se potulují po parku a neodpovídají na pozdrav.

Tedy neodpovídali. Až jednou se tu objevily dvě praštěné ženský...

KANÁRY.

Proč právě Kanáry? Právě zde totiž začalo naše prapodivné dobrodružství.

Nemám ráda zimu. Jó, takhle kdyby byla měsíc, dva, s bílým křupavým sněhem. Zasáňkovat si, postavit sněhuláka. Ovšem to dlouhé, vlezlé, mlhavé období mi leze krkem. Předloni jsme objevili kouzlo Gran Canarie. Ceny letenek byly příjemně dostupné, po Vánocích hluché období, tak jsme vyrazili. Bylo to boží. Teplíčko, pláže, hory, jezera a spousta nových přátel. Češi, Kanárané i další zástupci evropských zemí. Byl to jeden velký večírek proložený občasným válením na pláži, rybolovem a putováním.

Po dvou letech jsme se vraceli skoro jako domů. Bylo nás pět. Já, Dráček, Tadeáš, Sabi a jeho pětiletá dcera Páťa. Na autobusové zastávce v zapadlé Aldě už netrpělivě čekala Marianna s Doramasem a další kanárští přátelé. Vypadalo to na krásný dlouhý mejdan na „muj bonita playa“. Chyba lávky. Začalo chcát. Ne pršet – CHCÁT. Moře se nebezpečně přibližovalo. Vlny jako krávy. Vichřice. Po dvou dnech jsme zbaběle prchli do oblíbeného levného penzionu U čiči. Sabat s malou trucovitě setrval na posledním suchém kousku naší malé nedostupné pláže. Říkal, že je na čundru a není sraab jako my.... Opravdu na poslední chvíli se nám ho podařilo odstěhovat.. pomohlo až Doramasovo auto, Dráčkovy výhrůžky a moje taktické upozornění, že vše napráskám Pátině matce. Nečestné, ale účinné. Tu noc si oceán vzal poslední kousek pláže a odnesl pětimetrovou tlustou kládu sloužící jako lavička.

Inu, vzhůru na jih. Tam bývá tepleji. Bylo. Ale byli tu taky turisté. Tadeáš to vzdal a vrátil se na Moravu, respektive do křepické hospody Na trojce, na kterou má návyk. My jsme vyrazili do hor. Jezero Soria, kde jsme předtím tábořili a lovili kapry, bylo téměř vyschlé. Proto jsme s nadšením uvítali pozvání Čechů Tomáše a Standy a zabívakovali u jejich domku. Asi by tu bylo hezky. Panorámata, čistý vzduch,

potůčky, tůň, studánka s kvalitní horskou vodou – jak říkali chlapci. Do Prčic se studánkou. Kozy a ovečka. Do Prčic s kozami. Chudák ovečka posla pár dní poté, co jí začali ředit mléko vodou. Mohlo mi to dojít už tenkrát, ale nedošlo, neb jsem byla poněkud vytížená, lehce vystresovaná a nevyspalá. A hladová. Vařila jsem i pětkrát denně, ale cokoliv jsem uvařila bylo okamžitě sežráno beze zbytku. Do obchodu daleko. Ve dne 40 ve stínu a v noci k nule a vichřice. Po týdnu jsme s Dráčkem prchli do nížiny k Jardovi.. Celkem bezva samorost. Bohužel jeho kanárská žena (mimo chodem úděsný čuně) nesdílela naši radost ze setkání, moc nepařila a neuměla česky. No dobrá, moje španělština není právě brilantní, ale s Kanáraný jsem si byla schopna povídat od rána do večera. Její rozpravy o telenovelách mne nezaujaly a omezila jsem konverzaci na „to máme dneska hezky“ a podobně. Když přijela Kristýnka – kamarádka z Brna, vrátili jsme se do Aldey na pláž. Bylo tu už zase krásně, trochu jako po demolici, ale krásně. Uživali jsme sluníčka a mejdanů s přáteli, až do dne, kdy nám ukradli mobil. Dva náctiletí parchanti. No, jsou horší věci, říkali jsme si. Omyl. Chlapci byli mafiánské děti a jejich tatík je poslal, aby se porozhlédl po lodích s kokainem, které se jim kamsi vypařily. Náš mobil, lovíci na příchodové skále signál, si mylně spojili s rybařícím černochem a bystře usoudili, že jde o konkurenční firmu. Než jsme stihli zablokovat Oskarku, tatíček už volal Jardovi, že když loď nevrátí, vyvraždí mu rodinu a zapálí barák. Taková smůla, Jardovi tady říkají Primavera, dle překladu českého „jaro“. Já ho bohužel zkrátila na Prima a to znamená bratranec a v mafiánštině velký boss. A Jaroušek nám poslal SMSku ve chvíli, kdy si blběcí mobil prohlíželi. Věřili byste tomu?

Lodě zabavila policie noc předtím, ale zapoměli jim to říct. Jarda raději celou věc oznámil, měl o nás strach a nevěděl, kde jsme a co se nám stalo. Policie mu moc nevěřila, divné jim přišlo, že nezná naše celá jména a pojmy Blanka – v překladu bílá a Dráček je uváděly do rozpaků. Prý uvěřili až po kontrole našich odložených přebytků, špinavého prádla a českých knih. Nu což, šli jsme se tedy ukázat a podat denunciaci, tedy vysvětlení. Na prosbu milé náčelnice jsme nechali dobýjící T-mobilku zapnutou a oni na ni pochytili zbytek bandy. Na naši pláž se asi ještě pěkně dlouho nepodíváme. Prý jsou našťvaní. Tedy jako ti mafoši. Policie byla nadšená, ale mobil nevrátila, jak slíbila, a to ho určitě nalezli. Ještě po návratu se nás pár lidí ptalo, proč jim někdo z našeho čísla volá a mluví španělsky. Slušně. Ach jo. Tak to vypadá, že nějaký čas umožníme česko-španělské překladatelce Interpolu výdělek a dopřejeme pobavení. Mějte to prosím na paměti, až nám budete někdy volat.

Přijel Dejř, náš zpěvák. Po krutých parbách u Jardy jsme skončili na Montaně Aréně, písčité neoficiální pláničce horkého jihu. Peklo střídalo ráj, naprostá samota přes týden, o víkend zlatá mládež kanárská, černý vařící písek a velké vlny co vám v noci lížou paty. Soustavné burácení oceánu. Docela rádi jsme se tentokrát radovali z návratu. Milé a rozpacité české jaro. Zlaté hospody. Postel a vana. Přivezli jsme si hluboké zážitky, respekt k oceánu, blechy a dva druhy subtropických motolic.

Přijel Dejř, náš zpěvák. Po krutých parbách u Jardy jsme skončili na Montaně Aréně, písčité neoficiální pláničce horkého jihu. Peklo střídalo ráj, naprostá samota přes týden, o víkend zlatá mládež kanárská, černý vařící písek a velké vlny co vám v noci lížou paty. Soustavné burácení oceánu. Docela rádi jsme se tentokrát radovali z návratu. Milé a rozpacité české jaro. Zlaté hospody. Postel a vana.

Přivezli jsme si hluboké zážitky, respekt k oceánu, blechy a dva druhy subtropických motolic.

Blanka Šimoníčková

Zababóněno: 21. let zpět

V roce 1994 proběhl na místě, kde v posledních létech pořádáme Krákor, docela jiný festival a stejně jako letos na Krákoru, vystoupila v ruinách Hitlerovy dálnice brněnská Insania. Jaká to byla ostuda, komentuje dobový tisk.

Pořadatel hajloval na koncertě

Ostopovice (luč) - Za opakované provolávání hesel a nacistické pozdravy na sobotním rockovém koncertu skupiny Insania v Ostopovicích v okrese Brno-venkov stíhá vyšetřovatel Okresního úřadu vyšetřování Brno-venkov dvacetiletého místního mladíka. Skin R. B., který patřil mezi pořadatele koncertu, byl obviněn z trestného činu propagace a podpory hnutí směřujících k potlačení práv a svobod občanů. Stíhán je na svobodě. Na „podnapilém, fašisticky orientovaném holohlavci, hajlující pod podiem“, upozornil ve svém dopise jeden z hudebníků. Podle něj členové skupiny skiny žádali o opuštění areálu. Při následné rvačce byl lehce zraněn baskytarista skupiny. Nejaktivnější skin měl údajně na ruce pořadatelskou pásku, přičemž opodál stojící policijní hlídka si ničeho nevšimla. Tiskový mluvčí jihomoravské policejní správy Jan Coufal včera vyvrátil informaci, že policie na místě pouze přihlížela. Podle něj nebyli policisté dopředu o konání akce informováni a účastníci koncertu si policisty mohli splést s hlídací službou. Na místo koncertu se hlídka dostavila v průběhu večera až po stížnostech občanů na značný hluk. Podruhé přišel v doprovodu policistů starosta obce, který produkci předčasně ukončil.

Skinové napadli muzikanty

Vystoupení skupiny Insania na rockovém festivalu v Ostopovicích u Brna bylo poznamenáno potyčkou členů skupiny se skinheads. Podnapilým, fašisticky orientovaným holohlavcům, kteří během koncertu „heillovali“ pod podiem, se od skupiny dostalo několika rázných nesouhlasných komentářů a žádostí o opuštění areálu. Ve rvačce, která se vzápětí strhla, byl lehce zraněn i baskytarista Insanie. Nejaktivnější skin měl na ruce pořadatelskou pásku – snad proto si nedařilo stojící policijní hlídce ničeho nevšimla. Vzpomínka na nenápadné začátky nacismu v Německu 30. let navozuje otázku, zda je lepší násilí ignorovat, nebo neofašistické tendence u nás konečně řešit. (a)

Skini bezuzdně hajlovali v Ostopovicích

Brno (bf) – Vystoupení skupiny Insania na rockovém festivalu v Ostopovicích na Brněnsku provázely potyčky se skupinou skinheads. Podle člena hudebního sboru ing. Jana Krátkého na hajlování podnapilých holohlavců reagovali muzikanti nesouhlasnými ko-

mentáři. ZN novinám včera potvrdil, že vyzvali nejzvrhilejší vyznavače fašistických symbolů, kteří na festivalu vydávali nezakryté na obdiv svůj postoj a provokovali ostatní, aby produkci opustili. »Ve rvačce, která se vzápětí strhla, byl zraněn baskytarista skupiny. Nejaktiv-

nější skin měl na ruce pořadatelskou pásku – snad proto si poblíž stojící policista ničeho nevšiml.« konstatoval inženýr Krátký. Podle něho projevy fašismu a násilí v sobotu na festivalu rocku v Ostopovicích i na dalších podobných setkáních přerostly únosnou míru.

Z rockového muzicírování přešli k výtržnostem a nakonec ke rvačce

Hajloval na koncertě, takže je stíhán policií

Brno - Pro trestný čin propagace a podpory hnutí směřujících k potlačení práv a svobod občanů stíhá vyšetřovatel mladíka R.B. (20) z Ostopovic.

Měl na sobotním rockovém koncertu skupiny Insania v Ostopovicích opakovaně provolávat různá nacistická hesla a pozdravy.

Obviněný je stíhán na svobodě. Okresní ředitel policie Brno-venkov Bohumil Šimek zpravodaji ČTK potvrdil, že obviněný mladík byl jedním z pořadatelů koncertu a také „sympatizující s hnutím skinheads“.

Policie se začala okolnostmi sobotního koncertu zabývat až v úterý, kdy získala dopis člena skupiny Insania.

Tvrdí se v něm, že na koncertu měli skinheadi zdravit fašistickým způsobem a navíc lehce zranit baskytaristu skupiny. Do úterý však policie nedostala žádné oznámení. Autor dopisu měl být na koncertě napaden, protože na pódiu prohlásil „Smrt fašismu“. Skini na něj podle jeho slov vylili půllitr piva a začali ho bit fetežy.

Vyšetřovatel stíhá muže hajlujícího na koncertě Řetězy zbili kytaristu

BRNO – Pro trestný čin propagace a podpory hnutí směřujících k potlačení práv a svobod občanů stíhá vyšetřovatel dvacetiletého R. B. z Ostopovic na okrese Brno-venkov, který měl na sobotním rockovém koncertu skupiny Insania v Ostopovicích opakovaně provolávat nacistická hesla a pozdravy.

Obviněný je stíhán na svobodě. Včera o tom informoval tiskový mluvčí jihomoravské policejní správy Jan Coufal.

Okresní ředitel policie Brno-venkov Bohumil Šimek včera potvrdil, že obviněný mladík byl jedním z pořadatelů koncertu a patří k „sympatizujícím s hnutím skinheads“.

Policie se začala okolnostmi sobotního koncertu zabývat podle policejního mluvčího až v úterý,

kdy získala dopis člena skupiny Insania. Tvrdí se v něm, že na koncertu měli skinheadi zdravit fašistickým způsobem a navíc lehce zranit baskytaristu skupiny. Do úterý však policie nedostala žádné oznámení.

Autor dopisu měl být na koncertě napaden, protože na pódiu prohlásil „Smrt fašismu“. Skini na něj podle jeho slov vylili půllitr piva a začali ho bit fetežy.

Zdroje:

Pořadatel hajloval na koncertě: Lidové noviny 2. 9. 1994

Hajloval na koncertě...: Osvěty včerejška 1994

Řetězy zbily kytaristu: Rovnost 1994

Skinové napadli muzikanty: Romano 16. 9. 1994

Skini bezuzdně hajlovali...: Zemědělské noviny 31. 8. 1994

Archiv kapely Insania

O svých autorských právech zatím nepřemýšlím a zatím nemám potřebu nechat se někým zastupovat.

(Záviš, zpěvák a kytarista)

Nikdy jsme si vlastní autorské práva nechránili, i když nám bylo doporučováno abychom alespoň texty někde zabukovali, o zastupování ani nemluvě.

(Kozlík, Nevidim)

“ Při určování podílů na autorské odměně platí vždy přednostně písemná dohoda mezi autory díla, která nejvěrohodněji odráží jejich autorský vklad. **Není-li takové dohody, řídí se určení podílů u populární hudby tímto dělicím klíčem. V oblasti populární hudby se podíly rozdělí mezi všechny autory hudby a textu v poměru 50:50, není-li jiné dohody mezi autory.**

Existence autorských práv sama o sobě je na proudu legitimní. Pokud něco vytvořím, mám potřebu mít vliv na to, co se s dílem děje dál. Organizace, která by měla být autorským právům, potažmo tvorbě přínosná, tedy OSA, však působí přechásto kontraproduktivně. Jako muzikant hraji za podmínek, které jsou dohodnuty s pořadatelem. Pokud bude mé dílo použito ke komerčním účelům, např. v televizi, kde (jak se říká mezi televizními dramaturgy) jsou pořady jen vyplněním času mezi reklamami, je náležité ohodnocení namístě. Ovšem při vystupování před publikem bezprostředně je situace jiná. OSA vyžaduje seznam písní s předstihem. Copak jsem jukebox?! Jsem živý a reaguji na okolí, můj repertoár je široký a je jen na mně (s vědomím mé omezenosti), co z něj v danou chvíli vyberu a jak jej budu prezentovat. OSA tak okleštuje tvůrčí svobodu. Ač zaplňuji CD nosiče vlastním obsahem, platím OSA poplatek za prázdné CD, tím se opět zhoršují podmínky šíření vlastní tvorby. Poplatky za muzikanty nesdružené v OSA, jež jsou po pořadatelích vyžadovány, jsou absurdní, opět omezující tvůrčí svobodu. To je jako platit v obchodě za brambory, které si vypěstuji na zahradě.

(Radim Babák, akordeonista, komponista, člen kapely [che], Čochka ad.)

Anketní otázky e-korespondenci.

Zúřazně citace jsou pasáže z rozúčtovacího řádu OSA a stanov OSA

Doporučujeme:

KRÁKOR 2015

Program 26.–27. 6.

Pátek 26. června od 15.00
ZAPALMNE
JAPKA
HLADOLET
BUDOÁR STARÉ DÁMY
YLO AFRICKÝ SLON
DAILY RITUAL
ZEMĚŽLUČ
SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE
TYRŠOVA SPOLEČNOST
MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

Páteční plátěná scéna:
SMUTNÝ HAVRAN
M.B. A DĚTSKÝ SBOR
SĀMANNI
BALET ČS ROZHLASU
VLADIMÍR JAROMÍR HORÁK

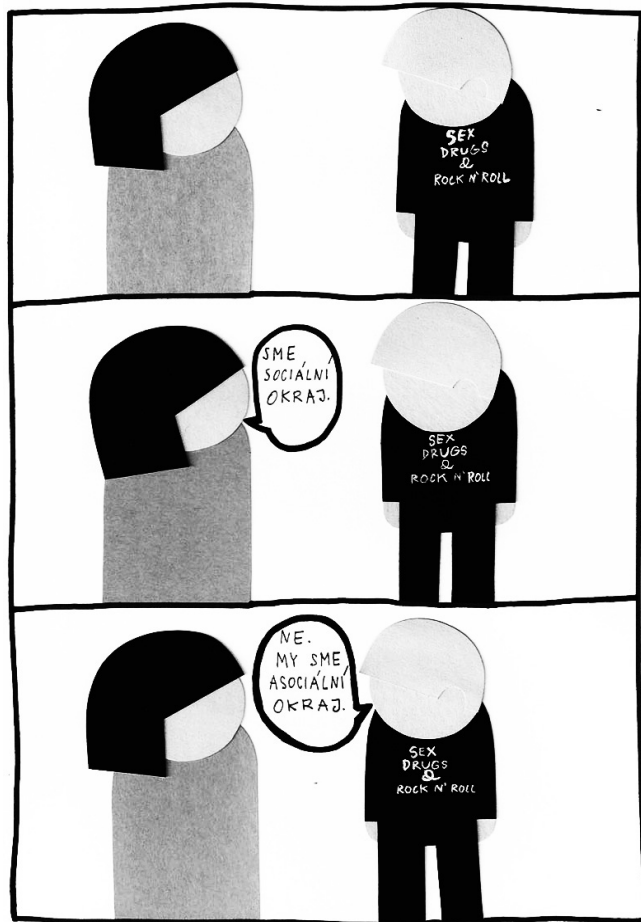
Sobota 27. června od 10.00
TYRKYSFIRE + ENAKAPELA
SPYTIHNĚV
TICHÉ LODI
3+
HROZNĚ
ČOČKA
SBLÍŽEN
PŮVODNÍ BUREŠ
HICKORY JACK
INSANIA
ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO
BLAHO19
PURE CITYZEN
KONFIDENT
JÁ JSEM POZNAL
MANCUSO
YHTEINEN MAKKARA

Sobotní scéna rádia Cyp
MILAN ANDRÁSSY
BENELUX
GERARD & BERNARD
HLUBINA
KARPATSKA DRUBEZ
KLEC
KUJÓNI
MASSOLA
JIŘÍ NEDUHA
REZAVÉ TRUBKY
RUŽOVÝ VANKUŠ
JAKUB TICHÝ

info o akcích: spodniproudy.cz
degustace: dratak.cz
předprodej: drevenacikada.cz

Oheň na střeše

Na 31. května byl vyhlášen mezinárodní den bez tabáku ●●● Básník a dýler pekelné sítě Ivoš Krejzek byl verbálně napaden v restauraci Chicago 30. V podniku následně zrušil oslavu svých narozenin a připítek přesunul na Krákor, nálevnu vzápětí amnestoval na chození na pivo ●●● Žádná kaše není tak horká, jak se uvaří ●●● Po aplikaci několika-násobné dávky vícesložkové chemoterapie sice pacient přijde o vlasy, nicméně po obnovení buněk jsou kořínky vlasů silnější a ještě silnější ●●● Americký soudní lékař William Mapless vyvrátil mýtus, že vlasy rostou i po smrti, nedochází totiž k hormonální výměně ●●● V poměru k tělu mají největší penis na modré planetě členovci svjionožci ●●● Kapela Hynkovy zámky jede na turné do stodoly v Křepicích, kde 6. června zahrají dvakrát ●●● K velkému překvapení věřitelů, EZT pravděpodobně dožije plnoletosti ●●● Server BBC informoval o tajných pohřbech ruských vojáků na Ukrajině. Blogger Ruslan Leviyev objevil tři hroby ruských vojáků zabitých na Ukrajině. Ruský prezident Putin podepsal dekret o utajení ztrát ruských vojsk ●●● Největší ruské kolo na světě je na lasvegaském bulváru Strip ●●● Pamela Anderson vydává knihu se zákulisními fotografiemi a vlastní prózou ●●● „Ve stínu konfliktu na východní Ukrajině často dochází k šokujícímu mučení zadržených, jak dokazuje náš terénní průzkum. Více než 30 bývalých vězňů držených na obou stranách nám podalo svědectví o zneužívání ze strany jejich vězňů“, prohlásil John Dalhuisen, programový ředitel Amnesty International pro Evropu a střední Asii ●●● Ten, kdo dělá tatarák z lanšmítu, tomu se nedá říct víc, než že je piča

Knížku komiksů Venduly Chalánkové
distribuuje: *drevenacikada.cz*

Předplatné

Uši a Vítr vycházejí nepravidelně, k příležitostným, výjimečným akcím 6x do roka. Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 25 Kč.

Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena.

Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Info a archiv: spodniproudy.cz

Tiráž

Uši a Vítr – noviny potulné akaadémie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel
číslo připravili: Fido, Honza Bartoň, Ta Pájka, Státý Lukáš, Miroslav Václavek, Vojtěch Landa, Blanka Šimoničková, Zdeněk Vykydal